

AZ ÖRTÖRÖNY
és Krisztus jelenlétének hírnöke

Digyázd! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně v Praze IX.,
Podvíní 184.

Monthly, July 1938
Revista lunara — Anul 25
Havi folyóirat 25. évf.
13—14 szám
1938 július 15

TARTALOM

Jeremiás (Folytatása)	98
Jónás, I. rész	102
Jónás, II. rész	110

Ti vagytok az én tanuim, szól JEHOVA, hogy Jsten vagyok
Ésaia 43:12

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. 208-81)

Vyplicení novin, zn. povoleno řed. p. a t. ř. list. 1937 č. 281 900/IIIa 1937 — Dohládačí pošt. úř. Praha 79.
Kč 2.—

Made in Czechoslovakia

AZ ÖRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

25. évfolyam

1938 július 15

13-14 szám

Jeremiás

(Folytatás)

Jeremiás zsidó volt és Jeruzsálem zsidóihoz küldetett egy oly munka elvégzése végett, amely a zsidó vallásoskodókat leleplezte. Elküldetett, hogy az emberek előtt ismeresse Isten feltett szándékát, miszerint megsemmisíti azt a várost, amelyre nevét helyezte, s hogy a nép előtt utaljon a menekülés egyetlen útjára. Jeremiásnak ez a munkája nagyon szokatlannak tűnt fel a vallásoskodók előtt. Hasonlóképpen küldi ki most Jehova Isten az ő hű és igaz szolgáit, akiket tanuivá tett a földön, hogy közöljék az igazság üzenetét mindazokkal, akik magukat keresztényeknek nevezik és úgynevezett „keresztény vallást“ gyakorolnak. Most kiküldi tanuit a nép figyelmeztetésére, miszerint a nevét viselő „kereszténységet“ rövidesen teljesen megsemmisíti, s ugyanakkor rámutat az emberek előtt, hogy csak egyetlen uton menekülhetnek meg, mégpedig ha Istent Krisztus kormányzata alatt álló királyságához menekülnek. Jehova tanuinak ez a munkája 'gyökerestől kitépi' a vallás-vezéreket, elpusztítja legelőjüket, lerombolja bástyájukat, mindazt, amelyek a klérus állítása szerint bevehetetlen várak; s Jehova tanuinak ez a munkája számukra és támogatóik számára „szokatlan munka“. Isten és a királyság minden ellenségei felkiáltanak és így szólnak: „Légy egy különös munka, amelyben állítólagos keresztények tevékenykednek! Rendkívül szokatlannak tűnik, hogy más keresztények ellen akarnak harcolni.“ Szokatlannak tűnik előttük, mivel nem nyertek bepillantást Isten feltett szándékába, miszerint most Sátánt és annak szervezetét eltünteti és Krisztus, az ő királya útján teljes igazságosságot vezet be. Ez Isten „szokatlan munkája“ és beteljesedése az ő következő, régen feljegyzett jóvendülésének: „Mert mind a Perázim hegyén, fel kel Jehova... : hogy megtegye munkáját, amely szokatlan lesz!“ Ez a munka el kell legyen végezve és be kell fejeztessék, még mielőtt Isten az ő „hallatlan dolgát“ Armageddonban véghez vinné. (Ésaiás 28 : 21) Ha Armageddon megkezdődik, Jehova tanuinak nem lesz többé alkalmuk egy ily munka végzésére.

Jeremiásnak Istentől nyert megbízása továbbá a következő szavakat tartalmazta: „Hogy építs és plántálj.“ Hasonlóképpen bizta meg Isten most Krisztusban való népét, amely Krisztussal és az ő közvetlen parancsnoksága alatt működik, hogy építsen és plántáljon. Ebben az összefüggésben mondotta Jehova Jeremiásnak: „Imé, az én ígémet adom a te szádba!“ (Jer. 1 : 9) Így szól most Jehova az ő tanuihoz is: És adtam beszédemet a te szádba, és kezem arnyékával fődöztök be, hogy ujonnan plántáljam az egereket és megalapítsam a földet, és ezt mondjam Sionnak: Én népem vagy te!“ (Ésaiás 51 : 16) Ebből következik, hogy az ő Igéje által hajítja végre szándékát. Mindazokhoz, akiknek halló fülök van, szól Jehova Krisztus Jézus, a Ki

rály által: „Imé, bizonyossággal adta őt a népeknek, fejedelmül és parancsolóul a népeknek.“ (Ésaiás 55 : 4) Azután Isten mindazokhoz fordul, akik szeretik az igazságosságot és gyűlölik az igazságtalanságot, ezt mondván nekik: „Oh mindnyájan, akik szomjuhoztok, jertek a vizekre, ti is, akiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és egyetek! Jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet! Miért adtok pénzt azért, ami nem kenyér [pl. a halott barátaitoknak a 'tisztítóvízből' való kiimádkozásáért], és gyűjtött kincseteket azért, ami meg nem elégíthet? Hallgassatok, hallgassatok reám, hogy jót egyetek és gyönyörködjék lelketek kövérségben!“ — Ésaiás 55 : 1, 2.

Krisztus Jézus mostani munkája, amelyben hű követői is részt vehetnek, a gonosz és törvénytelen szolgáló erődítményének a lerombolásából és a föld népei maradó lakásainak állandó tartózkodó helyként való felépítéséből és a jóakarató emberek meghívásából áll, hogy belépjenek és részesüljenek az áldásokban, mégpedig pénz nélkül és ingyen. Ezért adja Jehova Krisztus Jézus igaz követőinek a következő parancsot: „Menjetek át, menjetek át a kapukon, készítsétek a népek útját, töltsétek, töltsétek az üdvényt, hányjátok el a követeket, emeljétek zászlót a népek fölél!“ — Ésaiás 62 : 10.

Ezeknek a tanuknak, Isten népének, tehát világosan meg van parancsolva, hogy nehogy valamely földi, a Sátán láthatatlan uralma alatt álló kormányzatnak a zászlaját emeljék magasra, hanem Jehova zászlaját emeljék a népek fölé és a nép figyelmét fel hívják az egyetlen kormányzatra, amely az emberiségnek békét, jólétet és örök örömet szerez. Soha teremtmény nem kapott a földön ehhez hasonló kiváltságot. Van értelmed? Értékeled az Istenhez és Krisztus kormányzata alatt álló királyságához való viszonyodat? Ha igen, ki veszed részedet a figyelmeztetés üzenetének és a vizsgálatának az éhező és szomjuhozó emberekhez való eljuttatásában? Mindenki, aki az Úr oldalán áll, az ő nevének a tanubizonyossága kell legyen. Bebizonyítod, hogy Isten oldalán állasz azáltal, hogy örömmel engedelmeskedel az ő parancsainak? A Jeremiás által előárnyékoltt szokatlan munka most folyamatban van és el kell végeztessék, s mindazok, akik Isten és az ő királysága mellett állanak, ezt a munkát örömmel és készséggel végzik.

Szerénység

Szerény az, aki saját személyének az értékét és jelentőségét enyhén becsüli fel és ezt az értéket kinyilvánítja. A beképzelt, kérkedő és fontoskodó ember szerénytelen s ezért vakmerő az Úr előtt. Az ilyen igazságtalanul becsüli fel önmagát. Lucifer erre hajlott, s ez romlásba vitte őt. Az Isten előtt kedves teremtmény

szerény és nem gondol kellelénél feljebb önmagáról, hanem józanul gondolkozik afelett, hogy mit tehetne Isten segédelmével. A beképzelt, kérkedő és föntoskodó teremtmény utálatos Isten szemében. Aki Isten népe körül hajlanas arra, hogy urat játszon mások felett, nyers szavakat, szigorú eszközöket és fennhéjázó módszereket használ, s ezt a hajlamot kinyilvánítja, a „gonosz szolga“ osztályhoz közeledik és Sátán sorsa vár rá.

Jeremiás egy szerény ember volt. Krisztus Jézus hú és igaz követői szintén szerények; mert az ember Jézus is szerény volt, és űk hozzá hasonlóknak kell legyennek. ű szelíd és alázatos szívű volt. (Máté 11:29) Mindig szorgalmasan törekedett Atyja akarata cselekvésére, és ezt örömmel tette. Követőit pedig arra intí, hogy ha hasonlóan cselekedjenek, Jeremiás bebizonyította szerénységét Isten előtt, amidőn így szótt: „Ah, Uram Isten! Imé, én nem tudok beszélni, hiszen ifjú [gyerek] vagyok éni“ (Jer. 1:6) ű ezáltal igazat mondott; hiszen önmagában nem volt erő a reá ruházott kötelezettség elvégzésére. Azután Jeremiás rettenthetetlen és bátor volt, mivel biztosítékot kapott arravonatkozólag, hogy Isten vele van és mindvégig támogatni fogja. Ez nagyon erős és bátorrá tette Jeremiást az ű erejében. Isten így szólt Jeremiáshoz: „Ne mond ezt: Ifjú vagyok én; hanem menj mindazokhoz, akikhez küldelek téged és beszéld mindazt, amit parancsolok néked. Ne félj tőlük, mert én veled vagyok, hogy megszabadítsalak téged!“ — Jer. 1:7, 8.

Éppenigy szerények ma azok, akiket Jehova az ű tanúként elismert; hiszen elismerik, hogy önmagukban nincs erő. Mindazáltal Jehova tanúhoz a következő apostoli szavak vannak intézve: „Tudván, Istentől szeretett atyáim, hogy ű ki vagytok választva; hogy a mi evangéliumunk ű nálatok nem áll csak szóban, hanem isteni erőkben is, szent szellemben is, sok bizodalomban is; amiképpen tudjátok, hogy milyenek voltunk közöttetek ti erettetek.“ (Tessz. I. 1:4, 5) Amennyiben az ű tanúi elismerik, hogy Jehova és Krisztus Jézus velük van és teljesen támogatja őket, minden emberektől és démonoktól való félelmet elliznek maguktól, bátrak lesznek az űrban és örömmel hirdetik az Istentől rájuk bízott üzenetet. Ezáltal kinyilvánítják Isten és Krisztus Jézus iránti szeretetüket. (János I. 4:17, 18) Ebből megint kitűnik, hogy Jeremiás Isten népe mostani tagjainak a példája volt, s ez további bizonyítéka annak, hogy a jövendölés az ű javukra jegyeztetett fel.

Jehova ezután kifejezett parancsot adott Jeremiásnak, hogy hirdesse ki a vallásoskodók feletti ítéletét, tehát azon zsidók felett, akik elhagyták szövetségüket és az ördög-valláshoz csatlakoztak. Mára pedig megparancsolja Isten az ű tanúinak, hogy vonuljanak fel és hirdessék ki ítéletét a vallásoskodók felett, illetve azok felett, akik magukat az ű szolgáinak vallják, a valóságban pedig az ördög-vallásra adták magukat. Ezért a Jeremiáshoz intézett szavaknak ma még nagyobb jelentőségük van Jehova tanúi számára; ezek a szavak pedig így hangzanak: „Es kimondom ítéletemet felettük mindenféle gonoszágukért, minthogy cizsakadtak tőlem, és idegen isteneknek áldoztak, és tulajdon kezeik munkáit imádták. Te azért övezd fel derekadat és kelj fel és mond nekik mindazt, amit én parancsolok néked; meg ne riadj tőlük, különben én riasztalak el téged előlük.“ — Jer. 1:16, 17.

Jeremiás tudta, hogy Isten parancsainak a követésénél egy hatalmas és elsáncolt csapat zsidó pappal fogja magát szembe találni, akiket egy hiszékeny és tülatlan nép támogat, s így nagyon nagy veszedelemmel kell számoljon. S amidőn az űrtől ily bátorító és biztató szavakat kapott, munkához látott Jehova ere

jében. Az ű félénksége teljesen megfelel most azon gyenge férfiak és nők félénkségének, akik most kivonulnak a bizonyígtévő munkában tudván, hogy egy kegyetlen és hatalmas, elsáncolt tömeg vallásoskodóval kell szembekerülniük, akik nem becületes és ravasz harc módszereket használnak. A szavak, amelyeket Isten azután mondott, hogy Jeremiásban bizalmat kelet-sen, különösen Isten most földön lévő népének a bátorítására és erősítésére jegyeztettek fel, s ezek a további bizalomkeltő szavak így szólnak: „Mert imé én erősített várossá, vasoszloppá és ércbástyává teszek ma téged mind ez egész földön, Júda királyai, fejedelmiei és papjai ellen és a föld népe ellen.“ (Jer. 1:18) Ebből kitűnik, hogy Jehova gondoskodik népo megoltalmazásáról, és erőssé teszi a maga hatalmában és erejében, ércbástyához hasonlóvá teszi az uralkodók, politikusok, a törvény erős karja és az összes más vallásoskodók ellen, akik ellene vonulnak. Ezáltal az ű hűségei látják, hogy aki mellettük van sokkal erősebb mindazoknál, akik ellene lehetnek. (Róma 8:31) Jeremiás egyedül kellett fellépjen egy kegyetlen, beképzelt és kérkedő tömeg ellen. Tudta, hogy Jeruzsálem azon vallásoskodói elkeseredetten ellene fognak harcolni, s Jehova tanúi ma szintén tudják, hogy a „kereszténységben“ a vallásoskodók elkeseredetten ellenük harcolnak s ezt meg is teszik. Jehova az ű hűségei bátorítására és teljes megerősítésére mondja nekik: „Viaskodnak ugyan ellened, de nem győznek meg téged, mert én veled vagyok, azt mondja Jehova, hogy megszabadítsalak téged.“ (Jer. 1:19) Ez további bizonyítéka annak, hogy a harc nem embereké, hanem Istené, amelyen az emberek Isten iránti ragaszkodásuk bebizonyítása végett bizonyos részt nyernek. Ez Isten „szokatlan munkája“, amelyhez hozzálátott és megparancsolja szolgáinak, hogy vegyenek részt abban. Ha „szokatlan munkája“ befejezést nyert, akkor Isten „hallatlan dolga“ következik, amelyet Krisztus Jézus és láthatatlan harcosainak hadereje fog végrehajtani és Sátán szervezetének teljes megsemmisítését fogja keresztül vinni.

Cél

Amint a feljegyzés mutatja, Jehova kettős célt követett, amidőn Jeremiás prófétát jövendölés végett Jeruzsálembe küldte. Jeremiásnak figyelmeztetnie kellett a jeruzsálemi vallásoskodókat, hogy Jobbitsák meg utáikat és cselekedeteiket, többé ne bizzanak vallásvezérekbe és szünjenek meg az idegenek elnyomásával, tudtukra kellett adja, hogy a figyelmeztetés megszívlelésének és követésének elmulasztása Isten büntetését fogja rájuk hozni, amennyiben Isten elküldi ítéltvégrehajtóját ennek a népnek a megsemmisítésére. Az összes jóakarató embereket is figyelmeztetnie kellett, hogy az egyedüli menekülés útja abban áll számukra, hogy alávéssék magukat az ű „szolgájának“, Nabukodonozor királynak, aki Krisztus Jézust, a világ jogszerinti Királyát árnyékolta ölé. Hasonlóképpen használja fel ma Jehova az ű tanúit, hogy a világ vallásoskodóit figyelmeztesse és nekik bejelentse, miszerint elküldi hatalmas ítéltvégrehajtóját, hogy őket és az egész világot megsemmisítse, ha nem javítják meg utáikat és cselekedeteiket és nem szünnek meg az ördög-vallás gyakorlásával és nem hagynak fel a vallásvezérekre és hamis prófétákra hallgatni. Ezeknek a tanúknak a jóakarató emberekkel is tudatniuk kell, hogy Isten Királyához, Krisztus Jézus-hoz kell menekülni mindazoknak, akik biztonságot és szabadságot ohajtanak találni. Jehova tanúi most Isten parancsainak engedelmeskedve éppen ezt a munkát végzik Krisztus Jézus vezetése alatt. Mi a vallás ellen

vagyunk, mert az az ördögtől származik. Mi az igaz kereszténység, illetve a Krisztus alatt megszervezett királyság mellett vagyunk, mert ez Jehova Istentől van.

Társak

²² Palesztinában voltak becsületes és őszinte emberek, akik nem voltak izraeliták és nem üzték ördög-vallást; ezek Jonadáb leszármazottai voltak. Abban az országban voltak nem izraelita rabszolgák is, akik az izraelitákat kellett szolgálják, s ezeket különösen Ebed-Melek képviselte, aki Jeremiással, Isten prófétaival jót eselkedett. Jonadáb leszármazottai és Ebed-Melek a mostani jóakarátú embereket árnyékolják elő, akik nem vallásoskodók, hanem egyesek az igazság üzenetének a megismerésére törekednek, s miután hallották róla, Isten és felkent Királya mellé állanak, és társai lesznek Jehova tanúi maradékának, akikre Jézus Krisztus bizonyágtétele bízott. A Jeremiás által előárnyékolat felkent maradék elől jár, s a magukat Istennek szentelt jóakarátúkat csatlakoznak hozzá a szolgálathoz mint utótagok, s ezek a társak alkotják a nagy sokaságot, akik minden időben hűzgalommal és örömmel szolgálnak Isten szervezetében. Jehova szervezetét Jeruzsálem szemléltette, mivel az az ő nevét viselte: s így a Zsoltáros „Izrael” nevével a templom-sereg tagjait jellemzi, s próféta nyelven áll megírva felülük: „Örvendeztem, mikor mondták nékem: Menjünk el Jehova házába! Lábaik ott állanak a te kapuidban, oh Jeruzsálem! Jeruzsálem, te szilárd egységben felépült város.” — 122. Zsoltár 1—3; Elberfeldi ford.

²³ Akik az ellenjelképes Jeruzsálemhez vagy Isten szervezetéhez tartoznak, mindannyian békességben kell éljenek egymással és egységesen kell közreműködjenek. Ezek állandóan a szervezet békességéért imádkoznak. Isten szervezetének látható része békéjéért való imájukhoz tartoznak a következő szavak is: „Átyámfiaimért a barátaimért hadt mondhassem: béke veled!” (122. Zsoltár 8) Mint szilárdan egybeszerkezett, egyesült testület vonulnak örömmel és Jehovát dicsőítő énekekkel hadba az ellenség ellen a maradék és társai vagy barátai, és figyelnek Jehova hozzájuk intézett szavaira: „Ne féljétek és ne rettegjétek a nagy sokaság [ellenség] miatt; mert nem ti harcoltok velük, hanem az Isten.” (Kronika II. 20:15) Az Úr e hadseregéhez tartozol és öröm és dicsőítő énekekkel az ajkadon vonulsz hadba? Van hited Isten ígéreteiben, ami téged hűzgalomra serkent? Teljesen az Úrnak bízol és megteszed a magad részét? Mindenki el kell végezze a reá ruházott kötelességet. Senki se helyettesíthet téged. Senki se várhat Isten áldására, aki tétlenül és másval helyettesíti el a munkát.

Félelem nélkül

²⁴ A Jeremiás által hirdetett üzenet a jeruzsálemi vallás-vezérek között nagyon népszerű volt. Aunyira gyűlölt, hogy a papság haragját zúdította Jeremiás fejére. Mindazáltal ez nem félemlítette meg Jeremiást. Nem alkudott meg és nem szégyellte hirdetni azt az igazságot, amelynek ismertetését Isten neki megparancsolta. Istennek kellett engedelmessé válni, tekintet nélkül az emberek tetszésére vagy nem tetszésére. Jeremiás egyik uralkodótól se kért engedélyt arra, hogy körül járhasson és az üzenetét hirdethesse, sem nem fogadott el ily hatósági engedélyt. Isten megparancsolta neki az üzenet közlését, és semilyen hatalom se adhatta volna neki hatósági engedélyt vagy akadályozhatatlan joggal annak megtevését, amit a mindenható Isten megparancsolott. Ma ugyanilyen állapotok vannak. A Jehova tanúi és barátai által Isten paran-

csára hirdetett üzenet egyáltalán nem kedves a klérus előtt, de különösen a római kat. hierarchia előtt. Mindazáltal ez nem riasztja vissza az Istent szeretőket. Az ő tanúi nem félnek az üzenetét úgy hirdetni, amint nekik megparancsolta, nem is alkuszának meg, másnak megengedvén az üzenet megcenzúrázását, sem nem kérnek emberektől hatósági igazolványt vagy fogadnak el olyat, hogy a királyság üzenetét hirdethessék. Isten megparancsolta ennek megtevését, s az ő tanúi Istennek kell engedelmessé válni; s ha az emberi törvények ellentétben vannak Isten törvényeivel, a hűségesek Isten törvényének engedelmeskednek és vállalják a következményeket, amelyeket Isten megenged. Ebből kitűnik, hogy Jehova világos meghatározta az eljárás módját, amelyet a most földön élő tanúinak követni kell.

²⁵ Jeremiás Jehova parancsainak engedelmeskedve, figyelmeztette a népet, hogy ne hallgassanak a hamis tanokat tanító papságra és támogatóikra, és értesítette őket, hogy ha mégis vallásoskodókra hallgatnak, az egész nép meg lesz semmisítve. Jehova parancsára Jeremiás így szólt a népnek a vallás-vezérekre és papságra vonatkozólag: „Mert ők hazugságot prófétaiknak néktek, hogy messze vigyelek titeket a ti földetekből és kiűzlek titeket és elveszitek!” (Jer. 27:10) Eppenigy figyelmeztetik ma a Jehova által kiküldött tanúk a népet a pusztulásra, amelyben részük lesz, ha továbbra is a papokra hallgatnak és nekik engedelmeskednek. Isten megparancsolta ennek megtevését, mivel ezek a vallás-vezérek meggyalázták az ő nevét azért, hogy az ördög szerzeményei előtt hajolnak meg és azt imádják. Jehova tanúi a népnek való segítség céljából utalnak Isten ígéjére, amelyben Krisztus Jézus, a Király így szól: „Imé az én választott szolgálóm, akire szellemem helyeztem. Az ő [Krisztus Jézus] nevében reménykednek az emberek.” (Máté 12:18, 21) Ha az igazság a kijelentései ismertette vannak, a papság sértve éri magát vallásos érzésében, nagyon mérgező lesz és nagy erőfeszítést tesz arra, hogy Jehova tanuit bezárassa vagy megsemmisítse és munkájukat megszüntesse.

²⁶ A zsidó vallásoskodók Jeremiást megakarták ölni, mivel ő az igazságot beszélte. Ha a zsidó vallásoskodók Isten képviselői lettek volna, amint azt állították, akkor a figyelmeztetést félelemmel és rettegéssel fogadták volna és szorgalmasan utaik megjobbítására törekedtek volna. Tudhatták volna, hogy ha Jeremiás egy üzenetet Isten nevében, de Isten akaratával ellentétben hirdeti, a maga idején Isten megbünteti őt; mert Isten Háróniás prófétát megbölte hűtlen beszédéért. De a zsidó papok nem akarták megengedni a kényelmes módon szerzett megélhetésük veszélyeztetését. Eppenigy ma a római kat. hierarchia is Isten képviselőjének állítja magát, s ha ez az állítás igaz volna, félelemmel és rettegéssel kellene fogadják a figyelmeztetés üzenetét és meg kellene szűnjenek pénzt elfogadni az örvényektől és árváktól azon ürüggyel, hogy segítenek a „tisztító tűzben” lévő kedveseiken, és felhagynának más hasonló dogmák tanításával, amelyek meggyalázzák Isten szent nevét. De ezek a vallásoskodók nem szívesen engedik veszélyeztetni bevételi forrásaikat. Azért mindenféle ravasz módszert megragadnak Jehova tanúi elnémítására és annak megakadályozására, hogy a nép meghallja az igazságot.

²⁷ A jeruzsálemi vallás-vezérek magukhoz ragadták a vezetést azon törekvésnél, hogy Jeremiást az igazság hirdetése miatt megöljék, amint írva van: „Es lőh, mikor elvégezte Jeremiás a beszédet, amelyet Jehova parancsolott mind az egész népnek szolonia, megragadták őt a papok és a próféták és az egész nép, mondván:

„Hálállal kell lakolnod“ (Jer. 26 : 8) A zsidó klérus megragadta Jeremiást, bíróság elé állította és véérért kiállított. Eppen így ma is. A vallás-vezérek hallják az Úr üzenetét Jehova tanui szájából; felbőszülnek és elfogatják Jehova tanuit, bíróság elé állítatják s őket lázítással és a népek erőszakosságára való felbujtásával vádolják, és Jehova tanuinak szigorú megbüntetését követelik. Ezek a papok tudják, hogy hazugságot beszélnek Jehova tanui felől, mindazáltal csak ily ravasz és tisztoságtelen módszerekkel harcolnak. A klérus az, amely hamis vádakot kovácsol Jehova tanui ellen, s a fanatikus híveket is a klérus hecceli fel arra, hogy népcsődületet idézzon fel; s gyakran katolikus papok vezetik a csöveseket Jehova tanui ellen. Ezek a papok azt állítják, hogy az igazság hirdetője népcsődületet és lázadást idéz elő; a valóságban pedig éppen a papok azok, akik vizslyát keltenek és a népet összecsőditik.

Jeremiás bátor volt, mert tudta, hogy a mindenható Isten vele van. Hasonlóképpen Jehova tanui is bátrak ma; s amiképpen Jeremiás beszélt a vallásoskodókhoz, úgy kell beszéljenek most Jehova tanui is: „Az Úr küldött engem, hogy ellenetek prófétáljak, és mi Istennek engedelmeskedünk.“ Jeremiás ezáltal példát mutatott Jehova tanuinak a követendő utat illetőleg; mert a feljegyzés azok javára történt, akik most a földön élnek. Jeremiás tudta, hogy élete veszélyben forog, mindazáltal Jehovába vetette bizalmát. Így Jehova tanui is jól tudják ma, hogy állandóan veszélyben forognak; de a mindenható Istenben bíznak, és örömmel engedelmeskednek neki. Ez az Úr által szerzett prófétai dráma a most földön élő és magukat Isten szolgálóinak való emberek két különböző osztályát mutatja: egy főlényekből és egy hátraből álló osztályt. A feljegyzés azt mutatja, hogy Jehova egyszerre két férfit használt fel a Jeruzsálem elleni jóvondóásra, vagyis Uriást, aki félenkké lett és megölték, és Jeremiást, aki mindvégig hű maradt és Jehova Isten megvédte és megoltalmazta. Amidőn Uriás megtudta, hogy a vallásoskodók megakarják fogni, attól való félelmében, hogy megölik, Egyiptomba menekült. Ott azonban megfogták, visszazállították és megölték. Jeremiás ellenben közölte az Úr üzenetét úgy, amint meg lett parancsolva neki. Az a körülmény, hogy Uriást megölték; nem félemlítette meg Jeremiást. Ahelyett, hogy félelmet mutatott és az ördög szervezetének valamely más részéhez menekült volna, felemelkedett a vádolók előtt és így szólt hozzájuk: „En azt az üzenetet közvetítettem, amelyet Isten parancsolt nekem. Most pedig tegyetek velem, ami akartok.“ Uriás az ördög szervezetében keresett menedéket s azért elpusztult. Jeremiás azonban teljesen Istenbe vetette bizalmát, és meg lett oltalmazva. Ezáltal példa lett mutatva, amelyet Isten népének mindig figyelemben kell tartania. Az oltalmat és üdvösséget csak egyedül Istennek Krisztus Jézus vezetése alatt álló szervezetében találja meg, s aki a biztonság valamely más eszköze után jár, azt mutatja, hogy hiányzik Istenbe vetett hit. Jehova népének a tapasztalati Németországban és máshol azt mutatják, hogy a félenkek sokkal többet szenvednek, mint a hátrak. „Ha kötelességet kell teljesítsünk vigyünk véghez emberektől vagy ördögöktől való félelem nélkül és gondoljunk Jézus szavaira, aki így szólt: „Ne féljétek azoktól, akik a testet ölnek meg, a lelket pedig meg nem ölhetik; hanem inkább attól féljétek, aki mind a lelket, mind a testet elvesztheti a gyehennában.“ — Máté 10 : 28.

„A fanatikus vallásoskodók megölhetnek bennünket, de a mindhalálig hűségesekeket Isten tökéletes és dicsőséges életre fogja feltámasztani. Jehova tanuit az

Úr felkente és bizonyos kötelességek elvégzésével bízta meg, s ők tudják, hogy egyszer meg kell halljanak, hogy bebizonyíthassák ragaszkodásukat és bejuthassanak az Úr szellemi országába. Azért elhatározták, hogy mindhalálig megőrzik hitüket és kötelességük teljesítésében hűek maradnak Istenhez, s mivel ily hittel rendelkeznek, Isten akaratának a cselekvését kivéve, mindennel szemben vakok.

„Aki most Isten elismerését elnyeri, mindhalálig hűek kell legyenek. Isten Krisztus Jézus által rájuk bízta a királyság érdekelt, s a királyság érdekeihez tartozik az ő utasításainak hű teljesítésében való engedelmesség, az ő országa üzenetének a hirdetése is. Mivel az Úr sokat bízott tanuira, csupán tétlen engedelmelességnél sokkal többet kíván. Ők teljesen megbízhatónak kell bizonyuljanak. Kis dolgokban való hűség nagy dolgokban való megbízhatóságot mutat. Az a kiváltság, hogy most Jehovát „szokatlan munkájában“ szolgálhatjuk, a legnagyobb kiváltság, amely valaha embernek osztályrésztül jutott. Az ily tanuk tehát minden az Úrtól kezeikre bízott dologban hűséget és megbízhatóságot kell tanúsítsanak. Aki az Úrral szövetségre lép, mindannyian vizsgálják meg magukat, vajjon eleget tesznek az Úr minden követelményének vagy sem!.

„Ami a jonadábokat vagy „más juhokat“ illeti, ők az Úr szervezetében menedéket kerestek és találtak, s ők is hűek kell legyenek és Isten parancsait lelkiismeretesen figyelembe kell vegyék és engedelmeledniük kell. Nem szabad a határt túllépniük, ami azt jelenti, hogy szigorúan Istenhez és Krisztus általi szervezetéhez kell ragaszkodjanak és abban hűségesekek kell maradjanak. Az a kiváltságuk, hogy a felkentek társai lehetnek és velük szolgálhatnak Isten temploma előtt. Nekik nem szabad félniük sem emberektől, sem ördögöktől; mivel félelem nyilvánításával könnyen az ördög csapdájába eshetnek. Igazságosságot kell keresniük, hűen engedelmeskedvén Isten nekik adott parancsainak. Alázatosságot kell keresniük, szorgalmasan ismeretre és bölcsességben és értelemben való növekedésre törekedvén. Tőlük éppen olyan hűség követeltetik, mint a maradéktól.

„Az idő most elérkezett, amidőn Jehova úgy láthatatlan, mint látható szervezetét felszólítja és mindenkinek megparancsolja: „Keljétek fell és támadjunk elene haddal!“ Ez azt jelenti, hogy Isten szervezete fel kel, hogy az ellenség ellen hadat indítson, s az ellenséget a földön főképpen a 'vén parázna' képviseli, amely most diadalmasan körüljár és csillag pompát ölt magára abban a reményben, hogy ezáltal mindenkit a maga befolyása és hatalma alá bolondít; s így őket Isten és Királya ellen lázít. Ez csak látható eszköze és képviselője a tulajdonképpeni ellenségnek, Sátánnak, aki szövetségeseinek a társaságában a Szentírásban mint 'fejedelemségek, hatalmasságok és a gonosz szellemek hadserege' van vázolva. (Efézus 6 : 12) Sátán és a gonosz angyalok egy hadserege évszázadok óta gyalázza Jehova szent nevét, az embereket eltérítették Jehovától, igaz barátuktól s őket a romlás útjára terelték. Jehova türelmes volt és meg várta alkalmas idejét a vitakérdés végleges eldöntésére. Ez az idő elérkezett, és Isten Krisztus által nemsokára megcsemmisíti Armageddonban a csaló és ártó vallásrendszereket, elsejri a hazugság menedékét [rejtőkelyét], azután pedig Sátán szervezetének minden alkotó részét teljesen elpusztítja. Mielőtt azonban ez a pusztító nagy veszedelem a világra szakadna, Jehova kiküldi szolgálóit s megparancsolja nekik, figyelmeztessék az embereket feltett szándékára, hogy az Isten iránt jóakarató emberek a Krisztus kormányzata alatt álló királyságához menekülhessenek

a ott biztosságot és oltalmat találhassanak. Ha te Isten és az ő királysága mellett állsz, a te kiváltságod és szent kötelességed, hogy részt vegyél az Őrnak ebben a „szoktatlan munkájában”. Kész vagy megtenni részedet és behibonyítani hűségedet és ragaszkodásodat? Vagy tőlünk akarsz állni és a szabadságra vonatkozó reménységedet csupán a múltban szerzett csekély ismeretre alapítani, vagy arra, hogy a te jámbor jó jellemedet megtartod?

²⁹ Hogy Isten népe a megbízatását és kötelességét értelmesen teljesíthesse, Jehova kinyilvánította előtte az ellenséget s annak helyzetét és tanuit ugyanakkor egy további eszközzel szerezte fel támadó fegyverének, a szellem kardjának a használatára. Az ő kegyelméből most az „Ellenségek” c. könyv lett elkészítve további harci eszköznek. Ebben Isten leleplezi Jehova- és azok ellenségeit, akik Isten népének a megsemmisítésére törekcszenek és Isten népe hogyan kell fellépjen támadásaikkal szemben. Feltárja, hogy az ellenség, aki tudja, hogy kevés ideje van, most elkecserecsében hogyan ragad meg minden eszközt, hogy mindenkit Isten ellen lázítson és a romlásba taszítson. Megmutatja, hogy az öröög a célja elérésére legfőbb eszközként a vallás szervezeteceket használja, különösen a római kat. hierarchiát, amelyek hatalmas és ámitó palifogásaikkal az embereceket megfosztják vagyonuktól, gondolat-, cselekvési, és istentiszteleti szabadságuktól, s őket vakon a kétségbeesés „vermébe” terelik. Jehova lehetővé teszi nekünk, hogy őket figyelmeztessük a fenyegető veszedelemre. Utal a jó érzelműcekk előtt igazi öröömükre és megnyitja előttük az örök élet egyedüli útját. Akik most az Őr oldalán állnak, nem tesznek elegendő kötelességüknek, ha csendben maradnak. Isten kijelentette, hogy ha csendben maradnak és nem figyelmeztetik a népet, ez a saját romlásukat fogja jelenteni. (Ezékiel 33:7) Nem őrizhetjük meg tisztaságunkat, ha hallgatunk. Tisztaságunkat csakis az Őr parancsainak tőve keny, hű teljesítésével és azáltal őrizhetjük meg, ha figyelmeztető és üdvözítő üzenetével meglátogatjuk a népet. Tehát először önmagunkat kell felfegyvereznünk és az ellenségről szóló felvilágosítással felszerelnünk, hogy megbízatásunkat értelmesen teljesíthessek. Isten Jeremiást használta fel, hogy példaadásával az utat megjelölje. Tanui most ugyanazon az úton kell járjanak. A mi kiváltságunk és kötelességünk, hogy az igazság kinyilatkoztatott isteni üzenetével a népet meglátogassunk, félelem nélkül és nyíltan hirdessük s így megbízatásunkat teljesítsük, a bak-apaékat és Sámán más látható képviselőktől az ő rojtekhelyükből „kitépjük” és a leghatalmasabb és legámitóbb rendszert, amely valaha

a népet meglátogatta és Isten nevét gyalázta, leromboljuk a ugyanakkor a nép előtt Jehova és Királya zászlaját magasra emeljük s így részt vegyünk Istennek Krisztus kormányzata alatti királyságának az építésében és plántálásában, amely a Legfelségesebb nevét örökre igazolni fogja. Ez a végső idő. Teljesíteni akarod kötelességedet azáltal, hogy a mindenható Isten parancsainak engedelmesekeled?

Tanulmánykérdések

15. Hogyan kell érteni a megbízatásban megkövetelt építést és plántálást?
- 16, 17. Kinek aiatott az Ésaías 62:10-ben feljegyzett parancs? Hogyan van végrehaítva ez a munka?
18. Mutasd ki, hogy mit kell érteni szerénység alatt!
- 19, 20. Milyen oktatás van Jehova tanui számára Jeremiás 1:6, 7-ben?
- 21, 22. Alkalmazd Jeremiás 1:16, 17. verseit, mégpedig a feltalálható állapotokra, Jehova parancsának a céljára és hatására, az ő biztositókára- és figyelmeztetésére való utalással a) Jeremiás esetében, és b) az általa előárnyékolta esetében! Hasonlóképpen a 18. és 19. versekben kifejezésre jutott további biztositókat!
23. Mutasd ki a) milyen kétfős célt követett Jehova, amideő Jeremiást a Jeruzsálem elleni jővencölésre utasította; b) annak a küldetésnek prófétai alkalmazását!
24. Mutasd ki, hogy Ehed-Melek, Jonadáb és az ő leszármazottai oly osztályt árnyékolta elő, amely most jön létre!
25. Alkalmazd a 122. Zsoltár 1-3-mat, valamint a 122. Zsoltár 8-at és Kronika II. 20:15. versét!
- 26, 27. Mutasd rá, hogy a Jeremiás által hirdetett szavak, valamint az üzenet célja és a háterság, amellyel Jeremiás a figyelmeztetést megtette s annak a vallásoskodókra gyakorolt hatása is prófétai volt!
28. Hasonlítsd össze a zsidó vallásoskodók eljárását és gondolkodásmódját a mai vallásoskodókéval!
29. Hasonlítsd össze a Jeremiás 26:8-ban feljegyzett prófétai állapotot a jelenlegivel!
30. Hasonlítsd össze Jeremiás viselkedését Uriás cselekvési módjával és utalj az abban lévő tanulságra!
31. Miért nem riadnak vissza Jehova tanui attól, amit nekik a fanatikus vallásoskodók és az igazság más ellenségei tehetnek?
- 32, 33. Mi követeltetik meg azoktól, akik Isten elismerését elnyerik?
34. Kihéz intözi tehát parancsát Jehova Abdías 1-ben? Mi az oka az ott megparancsolt eljárásnak? Ki közi ezt a figyelmeztetést? Miért szükséges így, hogy ez most történjen meg?
35. Milyen gondoskodást tett Jehova arrandéva, hogy népe a kapott megbízatást és kötelességét értelemmel és hatékonyan végezhesse? Milyen fontos célt szolgál, hogy ez a figyelmeztetés megtörténjen? Csak hogyan teljesíthetjük tehát helyesen feladatunkat és őrizhetjük meg tisztaságunkat?

(Angol W. 1938 január 1)

J ó n á s

I. rész

„Az emberfélcem tört vet; de aki Jehovában bizik, biztossággan lakozik.” — Példab. 29:25; Elberf. ford.

Jehova feljegyeztette okori szolgálival igájében mindazt, amit későbbi években szándékozott cselekedni. Azok a hű férfiak Isten vezetése szerint cselekedtek és nem valamely teremtmény akarata szerint írtak, hanem a mindenható Isten „szent szellemétől indítatva”. (Péter II. 1:21; Sámuel II. 23:2) Azok a szolgák Jehova Isten engedelmes szolgálói voltak, és az ő utánuk élő más teremtmények érdekében tevékenykedtek. Tulajdonképpen azt se tudták azok a hű férfiak, hogy miért szólottak vagy írtak úgy, noha szorgalmasan kutattak annak megismerésére. Csak azt tudták, hogy az Őr

akarata szerint cselekedtek, amideőn Istennek az ő utánuk következendő teremtményekre vonatkozó kegyelmét ismertették; és ez minden volt, amit tudniuk kellett. Ők örömmel engedelmeskedtek. Meg van írva, hogy „a Krisztus szelleme lakozott ő bennük”. (Péter I. 1:10, 11) Ez azt jelenti, hogy őszofienek voltak Isten szolgálatában, a szeretet indította őket, hogy minden időben az ő akaratait cselekedjék. Ez az az ismertetőjel, amely a maradéknak például szolgál s amelyet jól teszi, ha követ. A Krisztus szelleme összeraktja a maradékat, és ugyanez a szellem indítja őket, hogy örömi-

mel cselekedjék Jehova akaratát. Ha az Úr szolgálja emberektől való félelemből elmulasztaná cselekedni Isten akaratát, ez a félelem egész biztosan törbe ejti őt. Ha azonban Istent féli és feltétlenül benne bízik, Jehova oltalma mindig biztos számára.

² Az Úr Jézus most templomában van és maga körö gyűjtötte „hű és bölcs szolgálóját“. Ott felvilágosítja a szolgát Isten régen feljegyzett jóvendöléseinek a feltárása által. Ezt mint Jehova képviselője teszi; s az ő feltett szándékának feltárulása által most a templomban lévő szolga szemléli Isten dicsőségét, s a hűségesek ma jobban megértik ezeket a dolgokat, mint a földön azelőtt valamely teremtmény megérteni tudta volna. Mennél jobban tanulmányozzák a hűségesek a jóvendöléseket, annál nagyobb benyomást gyakorol rájuk az a nagy igazság, hogy a próféciák a múltban Isten most földön tartozkodó népének a javára és vigasztalására jegyeztettek fel, amely vigasztalásra a gonosz napokban oly nagy szükségük van. E hű sereg közül egyesek már évek óta a szűk ösvényen haladnak, míg mások csak nem réig léptek erre az áldott útra, és az egész szolgáló-sereg, most „eltelve az ő akaratának ismeretével teljes hűségben és szőlési értelemben, arra törekcsenek, hogy „minden jó cselekedetekben gyümölcsözzenek“ és „nevekedjenek isteni értelemben“, hogy az ő védelmükre bízott királyság-érdekeket hatékonyabban védelmezhessek; ily módon hirdetik ők annak hatalmas dolgait, aki őket a sötétségből a csodálatos világosságára hívta. Azért tudja a szolgáló jobban értékelni következő prófétai szavak erejét, mint valaha: „Az én lábamnak szöveteke a te igéd, és ösvényemnek világossága.“ (119. Zsoltár 105) A szolgáló számára Isten ígése étel és ital, s annak ismerete és megértése nagy örömmel tölti el.

³ A szolgáló-sereg most világosan látja, hogy Isten összes jóvendölései az ő Krisztus alatti országát fokozatos fejlődésére és teljes felépítésére utalnak, ami azt jelenti, hogy a Jézus Krisztus vállán nyugvó igazságos kormányzat a népnek nemsokára békét és üdvösséget hoz, és mindenekelőtt, hogy az Jehova nevének és Igéjének örök igazolására szolgál és minden teremtmény előtt világosan feltárja, hogy csak egy igaz és mindenható Isten van, aki egyedül a Jehova név s aki az önzetlenség teljes megtestesülése. A „hű és bölcs szolgáló“ most jobban értékeli azt a tényt, hogy a dicsőséges királyság földi érdekei most az ő kezére lettek bízva s az a nagy kiváltság, hogy minden lehető erőfeszítést megtegyen a királyság érdekei előmozdítására. Amiből ennek az osztálynak a tagjai látják, hogy az örök életre való megmentés a legnagyobb áldás, amely valaha egyedeknek osztályrészül juthat, de azt is világosan felismerhetik, hogy a királyság legfőbb célja abban áll, hogy minden teremtményt meggyőzzön Jehova fenségéről, dicsőségéről és legfelsőbb voltáról, s hogy a saját hűségük a rájuk bízott „jószág“ legéberebb tartalmában a szolgáló-osztály tagjainak teljes biztosítékot nyújt, hogy részük lesz a Legfelségesebb nevének az igazolásában. Ezért a királyság a legnagyobb fontossággal bír. A szolgáló-seregnek ajándékozott csodálatos kilátás tagjait arra az unnepeles elhatározásra indítja, hogy Isten kegyelméből semmi által nem engedik magukat feltartoztatni a Király nyílt szolgálatában. Egyetlen teremtménynek se szabad megengedni, legyen az férfi vagy nő, hogy útjába álljon az Úr és az ő országa érdekében végeztet hű szolgálatnak, mégpedig a valamely teremtménnyel fennállható kötelezettségre való tekintet nélkül, sem a gonosz angyalok vagy ördögök nem szabad feltartoztassák az előnyomulásban. Még ha a szolgát gonosz üldözés szorongatná, testi fájdalmakat

szenvedne, mégha a halállal néz is szembe, a dolgok egyikével se engedi magát vissza riasztani a Király és királysága iránti lojalitás és hű odaadástól. Nincs oly érték, amelyet össze lehetne hasonlítani a királysággal és ha valamit a szolgálónak felkínálnának azzal a céllal, hogy őt a hű szolgálatban akadályozza, meg kell vetni és el kell utasítani. Minden mással szemben van, amint meg van írva: „Kicsoda van, ha nem az én szolgálóm?“ és oly süket, mint az én követem, akit elbocsátok? Ki olyan vak, mint a békességgel megajándékozott, és olyan vak, mint Jehova szolgálója?“ — Ésaías 42:19.

⁴ Az Úr hű szolgálója számára a királyság minden időben az első és utolsó. A szolgáló-sereg tagjai mindannyian Pál apostolhoz hasonlóan szólóznak: „De egyet cselekszünk;“ s aki így cselekszik, az meghízhatónak, bizalomra méltónak, hűségesnek és igaznak bizonyul. A szolgáló teljes örömmel teljesíti kötelességét; s a legnagyobb ellenállás közepette is feltartoztathatatlanul előretör és dicsőítő éneket énekelve hirdeti Jehova és az ő Királyának a nevét. Mialatt a szolgáló előretör, az Úr folytatja jóvendöléseinek a szolgáló-sereg szeméi előtt való feltárását, mégpedig azért, hogy a maradék tagjainak „békességétől áltál és az írásoknak vigasztalása által reménységük legyen“.

⁵ Az elmúlt öt év alatt és Krisztus Jézusnak templomához jövedele óta tetszett az Úrnak, hogy népe előtt kinyilatkoztassa jóvendöléseinek az értelmét, s így bebizonyítsa nekik a fenti értékes ígőret igaz voltát. Úgy látszik az Úr akaratát képezi, hogy az őt szeretők és szolgálók bepillantást nyerjenek Jónás jóvendölésébe és azt megértsék, s hogy ez a jóvendölés a megértés és felfogás után a hűségeseket nagyobb letterőre serkentse a kötelességteljesítésben. Eszrevettük, miszerint Jehova megengedte, hogy hű népe gyakran bizonyos részt vegyen a jóvendölés beteljesítésében, és később megismerteti velük annak értelmét. Úgy látszik ez Jónás jóvendölésére is vonatkozik, amelyet Isten kegyelméből most megvizsgálunk.

⁶ A „Jónás“ név jelentése „galamb“, s mivel Jehova adta neki ezt a nevet, azt bizonyítja, hogy annak nagy jelentősége van. A galamb először a Mózes első könyve nyolcadik fejezetében van említve, mégpedig a vízőzőn tefolyásával kapcsolatban. Jézus önmagáról mint a „Jónásnál nagyobbbról“ beszél. (Máté 12:41, Menge szerint) Amidőn a gyermeket bemutatták a templomban, a Jónás nevet adták neki, és akkor 'a törvény szerint' két galambfiat áldoztak fel. (Luk. 2:21-24) Megkeresztelkedésénél, amidőn őt Isten szeretett fiaként elfogadta, a szent szellem galamb képében szállott az Úr Jézusra. (Máté 3:16) Jelképes nyelven Jézus szeméiről van mondva, „szemei mint ... galambok“. (Énekek éneke 5:12) Amidőn az egyház Krisztus Jézushoz lett gyűjtve, azt „galambomnak“ nevezi. (Énekek éneke 6:9) Az Írás mondja jelképesen a galambról, hogy gyors a mozgásban (55. Zsoltár 7) és magasan felemelkedik a kősziklákon biztonságban lézkel. (Jer. 48:28) Azt is mondja a galambról, hogy megalázott állapotban vannak s aztán hozzá fűzi: „olyanok lesztek, mint a galambnak szárnyai, amelyeket ezüst borít és ... színarany fényűek.“ (68. Zsoltár 14) Jézus utasítja tanítványait, hogy „legyenek szelidek mint a galambok“. (Máté 10:16) Elvárható tehát, hogy Jónás egy időben Krisztus Jézus hű követőit szemléltető vagy példázta, különösen a most a földön élő maradékokat vagy a hű szolgáló-osztályt.

⁷ Jónás Amittai fia volt, amely név „igazat“ vagy „valóságot“ jelent. Krisztus Jézus és az ő gyűlékezete annak fia, aki „szent és igaz“. (Jel. 6:10) Jehova

Isten az Atyja Krisztusnak és egyházának: „Az ő akaratára szült minket az igazságnak ígéje által.” (Jakab 1:18) Jónás természetesen csak egy ember volt s egy prófétai képhez való szerep lejátszására lett felhasználva, amely képpel Jehova előárnyékolta a királyság előkészítését és annak kifejlődését, különösen pedig azt a munkát, amely a királyság teljes felépítését megelőzi. Jónás ennek a prófétai képnek egyes mozzanataiban az Úr Jézust szemléltette, más helyeken pedig a hű maradékot; megint más helyen oly szerepet játszott, amelyben azokat szemléltette, akik beleegyeztek ugyan Isten akaratának a cselekvésébe, de azután zigolódóká lesznek és a „választott vénék” szellemét nyilvánítják. A Jónás jövedülésében alkotott képek leleplezik az ördög szervezetét, különösen a politikai és pénzügyi alkotó részét, valamint annak vallásos elemeit is és kimutatja, hogyan lett a szolga megbízva és kiküldve, hogy a szervezetekben lévő embereket figyelmeztessék. Ismerteti a jóakarató embereket is, akiket a Sátán szervezete megalázottságban tart, mindazáltal igazságosságra vágyunk, szintén ismerteti a maradékot, Jehova tanuit, akik megbízottak és kiküldöttek ily jóakarató személyek figyelmeztetésére, oktatására és támogatására; és a figyelmeztetést megszívlelő emberekből alakul ki a „nagy sokaság”. Abban fel van tárva a „hű és bölcs szolga” osztály is, amint felhatalmazást nyert és kiküldött „a mi Istenünk bosszúállásának” a kihirdetésére, és kimutatja, hogy ennek a munkának még a mindenható Isten nagy napjának a csatája előtt el kell végeztesse. Habár a prófétai kép egy része a földön már beteljesedett vagy a beteljesedés folyamatában van, mindazáltal a jövedülés „alkalmas időben való eledel” a hit háznépe számára és az ő vigasztalására adott. Aki szívesen szolgál az Úrnak, az a legnagyobb érdeklődéssel tanulmányozza a jövedülést, és mindazeknek a szívére kötik annak figyelmes és imatöljes tanulmányozását. A jövedülés megmutatja az Istennek szentelt nép ösvényén felállított esapdákat, s ennek felvilágosítása lehetővé teszi számára, jobban felismerni azt a kiváltságot és kötelességet, hogy Istent félje és öt minden időben teljes odaadással szolgálja.

Jónás Jehovától megbízást és parancsot kapott egy bizonyos rendkívüli szolgálatra: „És lön Jehova szava Jónáshoz, az Amittai fiához, mondván: Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba és kiáltj ellene, mert gonoszságuk felhatolt előmbel!” (Jónás 1:1, 2) Ez a parancs és Jónás jövedülése Jeroboám király uralkodásának az idejére látszik esni, aki a harmadik nemzetség volt Jéhú trónján és a tíz törzsen uralkodott. Isten kijelentette, hogy a Jéhú háza Jéhú után négy nemzetségen keresztül fog kormányozni, és az ő leszármazottainak egymásután következő kormányai a következők voltak: 1. Jóákház, 2. Joás, 3. Jeroboám és 4. Zakariás. Elizeus próféta Jéhú halála után egészen Joás király uralkodásáig élt. — Kir. II. 13:14—21; 15:11, 12.

Jónás próféta ömltve van az Izráel tíz törzse felett uralkoló Jeroboámmal, Jéhú nemzetségének harmadik ágával kapcsolatban, és pedig a következő helyen: „Ő szerente vissza az Izráel határát Emáthtól fogva a pusztasági tengerig, Jehovának, Izráel Istenének beszéde szerint, amelyet szólott volt szolgálja, Jónás próféta, az Amittai fia által, aki Gáth-Kéferből való volt. Mert megtekintette Jehova az Izráel igen nagy nyomorúságát, hogy a berekesztetett és elhagyatott is semmi, és nincs senki, aki az Izráelt megszabadítaná.” (Kir. II. 14:25, 26) Ebből kilátnik, hogy Jónás Jeroboám uralkodása alatt vagy előtt prófétált és több mint valószínű Elizeus prófétát is ismerte és vele összeköttetésben volt. Úgy látszik, hogy Jónás egy a Zebulon tűzéből való

galileai volt. „Amittai prófétának vot a fia Gáth-Kéferből”, ez szerint tehát Izráel tíz törzse országa alá volt rendelve. Izráelnek ez a része abban az időben az arany borjút imádó ördög-vallásnak alita magát Dán és Bétel városában és ezért egy „gonosz és parázna nemzetség” volt, amint őket maga az Úr jellemzi. (Máté 12:38—41) Gáth-Kéfer Galileában volt. (Ésaiás 9:1, 2, Elberfeldi széljegyzet szerint; Máté 4:15, 16) Joás uralkodása alatt a tíz törzs folytatta a gonoszsgót, amint írva van: „És gonoszul cseledek Jehova szemei előtt, és nem távoztak el Jeroboámnak, a Néhát fiának semmi bűnetől, aki Izráelt bűnbe ejtette [a borjút imádást ördög-vallás gyakorlása alá], hanem azokban járt.” (Kir. II. 13:11) Joás fiáról van megírva: „Amásiának, Joásnak. a Júda király fiaának tizenötödik esztendejétől fogva uralkodott Jeroboám, Joásnak, az Izráel királyának fia Samáriában, negyvenegy esztendeig. És gonoszul cselekedék Jehova szemei előtt, mert Jeroboámnak, a Néhát fiának semmi bűnetől el nem távoztott, aki bűnbe ejtette Izráelt.” (Kir. II. 14:23, 24) Zakariás, a Jeroboám fia, hasonló bünsorozatot cselekedett. (Kir. II. 15:8—12) Ennek a gonosz királynak a leszármazottai Jézusnak a földjövetelekor sem javultak meg, és amidőn Jézus Galilea vidékén róluk beszélt, mondotta: „Ninive férfiai az időtökör együtt tanudnak majd fel ezzel a nemzetséggel, és kárhoztatják ezt; mivelhogy ők [a Ninivebeliek] megtértek Jónás prédikálására; és imé nagyobb van itt Jónásnál [Krisztus Jézus].” (Máté 12:41) Az Izráeliták nem változtatták meg érzületüket, és ők is egy gonosz nemzetséget képeztek. Ezt Jézus Galileában mondotta, amint azt a Máté 13:1 feljegyzése mutatja.

²⁰ A Jónás jövedülésében feljegyzett prófétai képek a beteljesedése ügylászik Kr. u. 1914 utánra esik. Jehova abban az évben ültette trónra Királyát, Krisztus Jézust. Akkor vette kezdetét „Jehova napja”, és ezzel megkezdődött Isten neve és ígéje igazolásának az ideje. (Jel. 11:16—18) A Jehova nevének az igazolására szánt napnak a kezdetével esedékesség vált az idő, amidőn az erről szóló üzenetet ki kellett hirdetni a nemzetek között. A Jehovával szövetségben állóknak kötelessége volt hirdetni, hogy az ő királysága elérkezett és igazolásának az ideje itt volt. Ez idő előtt körül-belül negyven éven keresztül, vagyis körül-belül Kr. u. 1874 után a „Jónásnál nagyobb” — mint Jehova követő és helytartója — az iránta odaadó követőivel prédikáltatta a földön az úgynevezett „szellemi Izráel” [szintén Krisztus követőinek is nevezetnek a „kereszténységben” előtt, hogy a Királyra és királyságára vonatkozó meghatározott idő elérkezett, miéris mindenki meg kell változtassa útját és az Úrnak kell alárendelje magát. A „kereszténység” azonban éppen olyan bizonyult, mint a zsidó vallásoskodók, amennyiben vonakodtak hallgatni és megjavulni s helyett továbbra is ördög-vallást gyakoroltak. Azért az ilyenekre még sokkal jobban vonatkoznak Jézus következő szavai, mint a zsidókra: „E nemzetség gonosz: jelt kíván, de jel nem avlatik neki, hanemha Jónás prófétának ama jele.” — Luk. 11:29.

²¹ Miután Jehova 1914-ben Királyát, Krisztus Jézust trónjára emelte, azután Isten bosszúja Sátán szervezetre kell következzen. Arra az időre talál a következő Íráshely: „És megharagudtak a pogányok [nemzetek], és eljött a te haragod.” (Jel. 11:18) Isten haragja nemcsak a zsidóknak ördög-vallást gyakorló az úgynevezett „szellemi Izráel” ellen kell legyen intézve, hanem a nemzetek vagy Sátán szervezetének politikai részé ellen is, amely a jövedülésben különösen a második világbirodalom, Asszíría által lett előárnyékolva, és Ninive

vé ennek a világbirodalomnak volt a fővárosa vagy metropolisa. A nagy ellenjelképes városban, illetve a Sátán szervezetében annakidején volt néhány jóakarató ember, akiknek az élete veszélyben forgott. Ezek sem Isten szervezetének nem voltak tagjai, sem nem alkoták tényleges részét Sátán szervezetének, hanem az Őrdög és annak földi képviselői által alárendeltségben lettek tartva. Isten gondoskodott e jóakarató emberek az ércékében.

¹² 1914 előtt és egyideig azután az Őr felszentelt szolgálói a földön legfőképpen azzal törődtek, hogy körülnézzenek és összegyűjtsenek egy szellemi osztályt, amelyvel az Őr áldozati szövetséget kötött. (50 Zsolta 5) Feltételezték, hogy a munkájuk az általuk „buza”-osztálynak nevezettek összegyűjtéséből áll, s ezért a felszentelték ebben az irányban tevékenykedtek és meg voltak győződve, hogy az ilyeneket tényleg az Őrhoz gyűjtötték. A többi emberek addig önmagukra hagyták a nyomorúság ideje vagy Armageddon túlélése tekintetében. Ezek az emberek nem voltak Istennek szentelték; s mivel az Őr szolgálói hitték és hirdették, hogy az ilyen személyek Armageddon után a helyreállítás áldásaiban részesülnek, s hogy akkor lesz itt a kelendő idő az Ő megtérésükre, így következtették: Miért törődünk most velük? Ezt találaton jellemzi a zsidóknak Ninivé lakóival való viselkedésük Jónás napjaiban.

¹³ Náhám jóvondolása Ninivé ellen van intézve, azonban a feljegyzésből nem tűnik ki, hogy ő abba a városba ment és az üzenetet ott közölte volna. Jeremiás az Őr üzenetét írásban küldte el Serája fejedelem által Babilon városába, hogy ott nyilvánosan fel legyen olvasva, ez pedig a Babilonban fogságban tartott Izráel népe érdekében történt. (Jer. 51:59--64) Más volt a helyzet Jónás esetében. Neki Jehova megparancsolta: „Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és prédikálj ellene!” Jónásnak meg lett parancsolva, hogy hagyja ott szülőföldjét, ahol a saját népe között szolgált, és egy pogány néphez menjen, amely nem állott szövetségben Istennel. Amint kitűnik, Jónás számára ez kellemetlen megbízás volt. Ez hasonló volt a Péternek adott parancshoz, hogy menjen el és a királyság üzenetét a pogányoknak prédikálja, amely megbízás szintén kellemetlen volt. (Cselekedetek 10:27, 28) Jónás nem szívesen ment Ninivébe.

¹⁴ Az Illés korszak folyamán, 1874 és 1914 között az Őr felszentelt szolgálói csak azokat gyűjtötték össze a földön, akik hajlandók voltak áldozati szövetségre lépni vagy már is szövetségben állottak, s ilyeneket a vallás-szervezetekben vagy az úgynevezett „egyházakban” próbálták megtalálni. Az Őr szolgálói akkor nem jutott eszébe a királyság üzenetét a jóakarató embereknek hirdetni, akik a földi életre vágytak, a mindentudó Isten nagy napjának a csatájában meg lesznek oltalmazva s végül a nagy sokaságot fogják alkotni. Csak keveset vagy egyáltalán semmit nem beszéltek az elkövetkezendő nyomorúságról. Az akkori munka egyik vezető személyisége kijelentette a podiumról: „Mi keveset beszélünk a nyomorúság idejéről, mivel az emberek most anélkül is elég nagy nyomorúságban vannak. „Hogy Jehova tanúi most Isten bosszúállásának a hirdetését és mások figyelmeztetését kell végezzék, világosan kitűnik a megbízásból, amelyet Jehova a következő szavakkal adott: „Hogy hirdessem ... Istenünk bosszúállása napját; megvizsgálják minden gyászolót.” (Ésaia 61:1, 2) Más szavakkal kifejezve: A Király eljövetele után az Őr iránt hűségesegek megbízást kaptak, hogy kezdjék meg Istennek a Sátán szervezete elleni bosszúállása hirdetését és mindenkit figyelmeztessenek, hogy mások is a biztonság helyére meneküljenek, amely

biztonságot csak az Őr szervezetében találhatnak meg. ¹⁵ Jónás kifejezett parancsot kapott, hogy menjon a pogány vagy nemzsidó városba s ott az embereket figyelmeztesse az elkövetkezendő veszedelemre, amely arra a városra szándékozott történi, ezt pedig azért kellett megtegye, hogy akik megtértek, megtalálhassák az oltalmot és biztonság helyét. Ninivé abban az időben az izráeliták közül senkit se burcolt fogságba. Eppen ezért Ninivében nem volt egy izráelita se, aki figyelmeztetésben kellett volna részesüljen; ezért a figyelmeztetés kifejezetten a nem-zsidóknak volt szánva. Mivel Jónás nem ismert példát, amely neki zsinormértékül szolgálhatott volna és úgy látszik egy ily munka keresztülvitelét nem is helyeselte, a meghízás nagyon nehéznek és keménynek látszott előtte. Mindazáltal neki kötelessége volt engedelmeskedni az Őrnak. Amellett azonban mindig figyelembe kell tartani, hogy Jónás nem hibáztatható, mert ő csak egy ember volt, aki szerepet játszott egy prófétai képben. A képek ez a különös része előre jelezte, hogy Jehova tanúi a Jehova napján parancsot kapnak vagy utasítva lesznek a jóakarató emberek figyelmeztetésére, hogy ezek végül biztonságot találjanak és a nagy sokaságra összegyűjtessenek. Jehova nem azért küldte Jónást Ninivébe, hogy az ottani embereket körülmetélje vagy őket prozelitákká tegye és a zsidó hitközségbe felvegye. Isten Jónásnak Ninivébe való küldésével nyilván szembe akarta állítani szövetséges népének a hitét egy pogány népével, amely utóbbi a kisebb felvilágosítás ellenére is nagyobb hitet tanúsított; s ma látni lehet, hogy sok felszenteltnél ugyanez nyilvánul meg, ha összehasonlítjuk őket jóakarató emberekkel, akik először hallanak az igazságról. Az izráeliták, akik fogadalmat tettek Isten akaratának a cselekvésére és az ő követéinek való engedelmisségre, nem tértek meg és nem is akartak megtérni és utáikat megjobbitani, amidőn Isten figyelmeztetését és üzenetét meghallották; most pedig Jehova bizonyítani akarta, hogy az izráelitáknál még egy pogány nép is nagyobb hitet tanúsít Jehova Isten iránt, ha meghallja az igazságot, hogy megtér és az igazságosságot fogja keresni még egy idegennek a figyelmeztetésére vagy prédikálására is, sőt még egy zsidóra is. Ninivé lakóai nagyobb hitet tanúsítottak, mint a zsidók. Ma egyesek a Jonadábok közül nagyobb hitet tanúsítanak, mint sokan a kiemelkedők, akikről feltételezve van, hogy a „szolga”-osztályhoz tartoznak.

¹⁶ Sok évvel Jónásnak Ninivébe való küldetése után egy katonatiszt, valószínűleg egy nem-zsidó, kifejezésre juttatta az Őrban való hitét, s Jézus így szólt róla: „Bizony mondom néktek, még az Izráelben sem találtam ilyen nagy hitet.” (Máté 8:10) Mindezek a példák ama tény mellett szólnak, hogy egyesek gondtalanok és közömbösek lesznek és hitetlennek bizonyulnak Istennek és Krisztussal szemben, mintán oly sok lett táve érdekükben. Az a tény, hogy a ninivébellek hittek Istenben, amidőn az üzenetről tudomást szereztek, meg kellett volna szegyenítse az izráelitákat a hitetlenségük miatt. Azonban úgy látszik éppen az ellenkező hatást váltotta ki náluk, és mehostráncoltak azon, hogy Isten egyáltalán érdeklődést és figyelet mutatott a pogányok iránt, akik nem jöttek az izráeliták táborába. Hasonlóképpen bostráncoltak meg a vallásokodók, a „kereszténység” is azon, hogy Isten valamilyen kegyben részesítene azokat, akik nem tagjai az ő úgynevezett „egyház”-szervezetüknek. Hasonló szellemet tanúsítanak a „választottvén” osztály tagjai is, akik azt hiszik, hogy ők jobbak másoknál és távol tartják magukat azoktól, akik az igazság ismeretére jönnek és valószínű a Jonadáb-sereghez tartoznak.

¹⁷ Ninivé a régi asszír világbirodalom fővárosa volt. Neve jelentése: „Ninus lakása“. Ninus nem más mint Nimrod, a Kus vagy Belus fia. Miután Nimrod Babilont megalapította, kiterjesztette uralmát Asszírriára is, felépítette Ninivét és más városokat. (Mózes I. 10: 11) Az Úr Ninivét az Igéjében egy „nagy városnak“ írja le. Történészek azt állítják, hogy a falai körül kiterjedése hatvan mérföldet tett ki, amiből kifűnik, hogy a város egy nagyon nagy területen feküdt. Erről a városról van megírva a jóvendülésben: „Ninivé pedig rendkívül nagy város volt, három napi járóföld“, és abban a városban „több van tizenkét ezer tízezer emberrel, akik nem tudnak különbséget tenni jobb- és balkezük között.“ (Jónás 3: 3, 4: 11) Kétségkívül nagyon nagy feladatnak tűnt fel Jónás előtt, hogy egyes egyedül elmenjen és megkíséreljen valamit végezni abban a nagy városban; bizonyára azt is gondolta, hogy nem szerez magának valami nagy tisztességet, ha egyáltalán oda megy.

¹⁸ Jónás a zsidók között prédikált és kétségkívül jó hírnévnek örvendett közöttük, amint gondolta. Eppen így Jehova felszentelt szolgálatát a földön 1914 előtt prédikációjukat különösen az úgynevezett „kereszténység“ országai vallás-rendszerei között végezték s nyilatkaik legfőképpen a kérés ellen intézték, és azok a kiemelkedő szolgák különösen magukat nagytekintélyű embereknek tartották a nép között. Amidőn azonban 1914-ben Jehova napja eljött, akkor Isten azt akarta, hogy szolgálja az ő haragja napját a Sátán szervezetének minden része ellen hirdessék ki, a politikai részt is beleértve, amely elem mint az őrdög helytartója hosszú időn keresztül uralkodott. Ninivé Sátán világszervezetének politikai részét árnyékolta elő, és a Király eljövetelek a politikai elem Ninivéhez hasonló állást foglalt el. Az üzenet, amely bejelentette, hogy a „mennyei királysága elérkezett“, s hogy ez a királyság a világ minden más országait meghuktatja és kiszorítja, a vitakérdést meglehetősen politikai térré vitte, és egy ily üzenet hirdetése az ellenségnek ürügyet szolgáltatott Isten híj szolgáinak hamis megvilágításban való beállítáására, őket kommunisáknak állítván. Eppen ezt is tették. Mivel Isten meghatározott ideje elérkezett az ő bosszújának minden nemzet előtt való bejelentésére, ez meg kell tétessék, s ennek az üzenetnek a hirdetése annak hirdetőire kétségkívül Sátán szervezete minden részének a haragját zúdítja, a politikai elemét is beleértve. Mivel Ninivé elpusztítása el lett határozva, a várossal tudanti kellett a fenyegető veszedelem és a népet fel kellett világosítani a pusztulás okát illetőleg, hogy a város elcsúszva Jehova igéje igazolást nyerjen. Ezért lett megparancsolva Jónásnak: „Menj Ninivébe, a nagy városba és kiálts ellene.“ Hasonlóképpen Jehova napjának a felkelésével elkészített a „kereszténység“ megsemmisítésének az ideje; s mielőtt ez a pusztulás bekövetkezne, Jehova tanui Isten utasítására el kell menjenek és be kell jelenték, hogy a „kereszténység“ pusztulása külsőben van, s nekik ismertetniük kell Istennek a megsemmisítésre vonatkozó indítókát is, hogy amilyen a pusztulás bekövetkezik, Jehova neve és igéje igazolva legyen. A kihirdetés azonkívül minden jóakarátú embernek alkalmat nyújt az igazság meghallgatására, hogy annak hitelt adhassanak és az oltalom helyére menekülhessenek, amelyről Isten számukra gondoskodott. Jónásnak Ninivébe való küldésével Isten egy világos képet alkotott azon kötelezettségekről, amelyek Jehova napjának a beköszöntésével felszentelt szolgálira bizattak.

¹⁹ Ninivé nagyon romlott város volt, s az Irás kijelenti: „Gonoszsága felhatolt előmbé.“ Ez azt jelenti, hogy Jehova felfigyelt annak a városnak a gonoszságá-

ra. Az a gonoszság nem az izráeliták megtámadlásából állott, mert Jónás napjaiban a ninivébeliek nem intéztek offenzívát az izráeliták ellen. Az asszírok vagy ninivébeliek az izráeliták elleni első támadásukat legalább ötven évvel Jónás jóvendölése után intézték. (Kir. II. 15: 10, 20) Később az asszírok Jeruzsálemet Ezékiás uralkodása alatt támadták meg. (Kir. II. 18: 9—37) Ez azt mutatja, hogy Ninivé gonoszsága, amely ellen Isten haragjának a bejelentésére Jónás megbízást kapott, az abban a városban uralkodó általános romlottság volt, s ez a ninivébelieket a legvégsőkig ragadtatta. (Jónás 3: 8) Ezt hasonlítsuk össze azon további tényállással, hogy 1914 előtt a „kereszténység“ politikai vagy uralkodói nem törekedtek különösebben Jehova népének az üldözésére, amely az Illés munkát végezte. Akkor senki se lett letartoztatva azért, mert házról-házra hirdette az evangéliumot. A politikai elemek ezeket a prédikálókat a vallásoskodók egy újabb csoportjának tekintették és nem szenteltek nagyobb figyelmet nekik. Mindazáltal azok a politikai elemek nagy romlottságban vétköztek, mivel a Sátán szervezetének részét alkották és nagy igazságtalanságot gyakoroltak. Ezért 1914-ben Krisztus Jézusnak a trónra ültetéséért lejárt az idejük, és figyelmeztetésben kellett részesüljenek. Ez véget jelentett annak az időnek, amely alatt Sátán mint a világ láthatatlan uralkodója szakadatlanul és zavartalanul működhetett. (Luk. 21: 24) Sodoma és Gomora hasonló esetet alkottak. (Mózes I. 18: 20—23; 19: 1—25) Világosan kitűnik tehát, hogy Jehova először mindig bejelenti, mielőtt bosszúját az ellenségén kifejezésre juttatná. Ezt a szabályt Ninivé esetében is megfigyelhetjük.

²⁰ Isten elküldötte Jónást, hogy az igazságosság után vágyóknak alkalmat nyújtson, hogy a helyes útra lépjenek és a menekülés útját megtalálják. Ninivé istentelen városában nyilvánvalóan laktak egyes igazságosságra vágyó emberek, de teljesen tudatlanságban voltak a követendő helyes utat illetőleg. Hasonló volt a helyzet a „kereszténységben“ is. Amidőn 1914-ben az Úr Jézus mint Király megjött, az egész világ Sátán uralma alatt állott, mialatt az legfőképpen vallásos képviselői által működött, és a nép sötétségben volt afelől, hogyan menekülhetne meg vagy juthatna egy biztos helyre, ahol Armageddonban oltalomban részesülhetne. Körül-belül az Úr Jézusnak a templomához jövetellekor hangzott fel a figyelmeztetés a „kereszténységben“; mindazáltal akkor még a felszentelték se értették meg helyesen a dolgot. 1918 február 24-én lett először nyilvánosan kihirdetve az üzenet: „A világ végetért, a most élők milliói sohase fognak meghalni“; azonban ennek az üzenetnek a hirdetői akkor még nem értették meg ennek tulajdonképpeni jelentőségét. Akkor azt gondolták, hogy a 'helyreállítás' ideje elérkezett. Ekkor még nem fogták fel kellőképpen, hogy határozott erőfeszítéseket kell tenni a jóakarátú emberek felvilágosítására, miszerint Isten az armageddoni csatában való biztonságukról és oltalmukról gondoskodott s az olyan emberek a „nagy sokaságot“ fogják alkotni. Csak évekkel később értette meg az Istennek szentelt nép a földön, hogy a nagy sokaság nem szellemi osztály. Ez további bizonyítéka annak, hogy Isten az üzenetet a meghatározott időben kihirdetteti, arra való tekintet nélkül, hogy a hirdetőik megértették ennek okát vagy sem. Az Úr Jehova szolgálói, akik mindig az Isten parancsainak való engedelmisségre törekednek, vezetési és a helyes úton tartja. Jónásnak meg lett parancsolva, hogy menjen Ninivébe, és ő kötelező volt engedelmeskedni s az eredményt az Urra bízni. Ez azt mutatja, hogy ha Isten felszentelt népének meg van parancsolva egy bizonyos munka elvégzése, teljesen engedelmeskednie kell. Tegye

amint parancsolva lett s az eredményt teljesen bízva az Urra!

"Amint látszik, Jónás megakart tartani az Izráeliták közt vélt tekintélyét, és attól való félelmében, hogy ezt elveszíthetné, megpróbálta elhárítani magáról az Istentől ráruházott felelősséget; ezért nem engedelmeskodott és nem ment Ninivébe, amit meg volt parancsolva. És felkelte Jónás, hogy Társisba szaladna Jehova elől. Leméne azért Jáfóba és találta ott egy hajót, amely méne Társisba, és megadván a hajóbért, beszálla abba, hogy Társisba menno velük Jehova színe elől." -- Jónás 1:3.

"Jónás nyilvánvalóan Isten kegyelmére és irgalmasságára támaszkodott, hogy a Ninivébelieket a maga módján fogja megmenteni, s így azt követelte, hogy ha Ninivébe megy s ott azok megsemmisítését jelenti be, az Isten nagy irgalmassága miatt úgy sem fog beteljesedni. Ezért Jónás valószínű úgy következtetett, hogy nagy megaláztatásban részesül s úgy a pogány népek, mint odahaza a zsidók előtt a neveltség tárgyává lesz, s így a tekintélye sokat veszít, ha Ninivébe megy és azt teszi, ami megparancsolatott neki. Így tehát elhatározta Jónás, hogy nem megy Ninivébe. Hogy Jónás a fentemlített módon gondolkozott vagy mentegetődzött, az a később használt szavaiából világosan kitélíti: „Könyörge azért Jehovához és mondá: Kérlek, Jehova! Avagy nem ez vala-é az én mondásom, mikor még az én hazámban valék? azért siettem, hogy Társisba futnék, mert tudtam, hogy te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmű és nagy irgalmasságú és a gonosz miatt is bánkodol.” (Jónás 4:2) Az ő szellemi felfogásának és cselekvési módjának gyakran párja akadott oly személyek között, akik Isten munkájában kiemelkedőknek tűntek.

"Jónás az Istennek való engedelmeskedés helyett Társisba igyekezett menekülni, egy városba a ma Spanyolországban ismert földrészen, amely város akkor a Földközi tenger távolnyugati végén, tehát Ninivétől éppen az ellenkező irányban feküdt. Akkor úgy látszik nem sokat vagy egyáltalán semmit nem tudtak arról, ami a „nagy Herkules oszloptól”, illetve Gibraltártól nyugatra feküdt, s így Jónás oly messze gondolt menni, amennyire az akkori feltevés szerint egyáltalán menni lehet. Inkább kész volt a saját szakállára egy idegen országban újra kezdeni, minthogy oda menjen, ahova parancsolva lett, s azután úgy az otthoniaktól, mint a ninivébeliektől ki legyen nevetve. Jónás eljárását nem kell ügyérteni, mintha ő Istent elhagyni és egy pogány vallási formát kívánt volna felvenni. Ha Jónásnak ez lett volna a szándéka, Isten később nem részesíti kegyelmében, hogy őt oly csodálatosan megszabadítsa és neki további szolgálatot utaljon ki. Ha Jónás hiütlenné lett volna, Sátánhoz csatlakozván, akkor Isten őt teljesen elhagyja és engedi elpusztulni. Jónás nyilvánvalóan nem akarta az Istentől kiutalt különös megbízást teljesíteni, mégpedig attól való félelmében, amit emberek róla mondatnának, illetve attól félt, hogy jóhírnevét elveszíti és neveltségessé lesz. Ezért próbált elmenekülni, amidőn a távoli nyugatra szökött. Észszerűen fel lehet tételteni, hogy attól is félt, miszerint a ninivébeliek az eljövendő veszedelemtől szóló prédikációját könnyen fenyegetésnek vehetik, hogy az Izráeliták Istenük vezetése mellett hadat indítanak a ninivébeliek ellen, s mihelyt erről tudomást szereznének, megszervezik hadseregeiket és Izrael ellen háborút indítanak, s akkor azután Jónást vádolnák a háború felidézésével. Itt egy világos eset áll előttünk, amidőn egy ember a maga értelmére támaszkodott és nem bízott Jehova Istenben. A Földközi tenger feletti verse világosan mutatja az így állását: hogy az emberfelelem az ördög törébe vezet. Ha valaki az Ur szolgálatába áll s azután attól való fé-

lelmében, amit neki emberek tehetnek vagy ami a hű szolgálat miatt az emberek részéről rája szakadhat, ingadozik, vonakodik vagy megtagadja a szolgálat hű feljesítését, az ilyen határozottan nagyon veszélyes helyzetbe kerül. Az Ur ezt világosan kifejezte a képmen s feltárja, hogy népe teljesen tisztában legyen a helyes utat illetőleg.

"Istennek való engedelmeskedés helyett Jónás Jáfóba ment, Palesztina egyik kikötővárosába, amely a Földközi tenger keleti végén fekszik. Jáfó „szépséget” jelent és jól példázhatja egyes felszentelték magatartását 1918 előtt, amidőn azt gondolták, hogy jó dolog az emberekkel [tengerrel] jó viszonyban lenni, s magukat nagyon szépeknek és kedveseknek vélték és ezért nem vonnak magukra kritikát, son az embereket nem haragítják magukra. 1914-től 1918-ig a világháború tombolt, és Isten országának s az ördög világszervező elteni bosszújának a hirdetése ürügyet és alkalmat szolgáltatott a klérusnak, hogy Isten népének az üldözésénél a politikai és pénzügyi elemek segítségét megnyerje, s ez sok felszenteltet megfélemlített, hogy elvesztheti jó hírnévét és tekintélyét, sőt életét is. A kemény kritika, gúny és üldözés visszariasztotta őket, mégha egyes felszentelték az Isten parancsainak való engedelmeskedik végett börtönbe is kerültek. Abban az időben az Isten munka felszenteltjei közül sokan azon a véleményen voltak, hogy semmit se kell szólni az elkövetkezendő nyomorúságról vagy a papság, politikusok és a kapitalisták pusztulásáról, hanem (saját szavaikkal élve): „Beszéljünk szeretetről és mindenkiel szemben legyünk kedves és kiméletos és mindenkiel hitessük el, hogy mi Jézussal járunk és tőle tanulunk.” Ez Jézus nevének a megtagadása volt; de ezt nyilván nem tudták. Jézus nem járt el gyengéden a képmutató papsággal, amidőn rendre kellett őket utasítani, s ő a rendreállítását oly nyomatékos szavakkal tette, hogy semmi kétség nem maradt fenn szándékai felől, s ezt Atyja akarata iránti engedelmeségéből cselekedte.

"Jónás Jáfóba ment, hogy utat módot találjon kötelességének az elkerülésére és jóhírnevének a megmentésére. Nem mindenki próbált szabadulni felelősségétől az Ur népe közül 1918-ban. Egyesek a bezárással és a legszigorubb büntetéssel való fenyegetés ellenére is hirdették a Királyt, a királyság üzenetét és Isten bosszúállásának napját, és ebből a célból „A királyalkotzatott titok” és a „Kingdom News” [Királysághírek] széles körben el lettek terjesztve. Noha ez az üzenet főképpen a klérikalikus ellen volt intézve, az a politikai elem ellen is szólt és alkalmat adott neki, hogy közromúködjön az üldözésben és szigorú intézkedéseket eszközöljön az igazság hirdetésének a megakadályozására. Abban az időben egyesek hűségesek és odaadók maradtak az Urhoz; mások ellenben hiütlenné lettek, s mindannyian az ország felett uralkodó politikai és vallásos elemek szigorú ellenőrzése alá kerültek. Az okori Izráeliták között volt egyes igazságos és hűséges, mint Dániel, Sidrák, Misák és Abednégo, Jeremiás és mások; mindazáltal ez nem őrizte meg egész Jeruzsálem városát a fogságba való huroklástól. Eppenúgy nem akadályozta meg a világháború alatt egyes kevesek hűsége azt, hogy Isten népének egész serege fogságba menjen. Az akkori felszentelték eltértek az Istentől kapott parancsoktól, s mint illés, elszádktek és télenek lettek. (Kir. I. 19: 1-3) Akik önzésből és kényelemből nem léptek föl határozottan mindenfajta politikai és vallásos rendszer ellen, legfőképpen csak önmagukról gondoskodtak, saját hírnevükről és önmaguk gyarapításáról s csak az önmaguk előkészítése volt fontos számukra, hogy minden további munka nélkül a mennybe juthassanak; és így okoskodtak: „Le-

gyünk kedvesek és beszéljünk kellemesen s arra figyeljünk, hogy semmi olyat ne mondjunk, amin az uralkodók megütközhetnek. Ezek a politikai uralkodókat a „felsőbb hatalmasságoknak” tekintették; természetesen ebben is tévedtek. Más kicsinyhitűek ily beszédekkel belettek folyásolva, a mivel féltékeny voltak, ők is megszöktek; csak egyes kevesek voltak, akik szilárdan felléptek a királyság mellett. Ennek következtében az evangélium prédikálásának a munkája nagyon felfelé tartoztatva, s ez nem tetszett Istennek. (Ésaías 12: 1) Az a tény, hogy népét Isten később megint kegyelmébe fogatta s azóta is kegyében tartja, azt bizonyítja, hogy nem lett teljesen hűtlen és Krisztus Jézus vérért és királyságát nem vetette meg; hanem az emberektől való félelem ejtette törbe őket.

Amidőn Jónás megszökött, nem fordult az északnyugatti Tírushoz, hogy ott hajóra szálljon, hanem lement Jáfóba és ott talált egy hajót, amely Társisra ment. Társis városa jelentős kereskedelmi forgalmat tartott fenn az anyavárossal, Tírussal, amely egy bizonyos mértékben Ninivé irányában feküdt: „Társis volt a te kereskedőtársad, sok különféle gazdagsága miatt: ezüstöt, vasat, ónt és ólmot adnak ők árúidért.” — Ezékiel 27: 12.

Jónás megfizette a hajóutát és hajóra szállt, s így pénzét nem Jehova szolgálatára használta, hanem a kereskedőknek adta, illetve azokat támogatta, ami találon példázta azt, hogy később az üzérkedőknek hizelegtek személyes kedvezmények elérése végett. Akik a világháború folyamán elszöktek az Úr szolgálatából, úgy gondolták, jól tesznek, ha a pénzváltók és politikai gangsterek haragját lecsendesítik azáltal, hogy pénzüket haldoklókon jegyzésére használják, zászlókat függesztenek ki és alázatosságot tanúsítanak Sátán szervezetével szemben.

Jónás nem világította világosságát, amint Isten megparancsolta neki. El próbált menekülni „Jehova színe előtt”. Az ő cselekedete a következő tényállásnak felel meg: A világháború folyamán megpróbálták elmenekülni az Istenről népére ruházott kötelezettségeket. A királyság érdekei a legnagyobb fontossággal bírtak; azok elmenekülése és az Isten parancsainak való engedelmesség kötelezettségének elmulasztása oly cselekedet volt, amely az Isten színe előtt való meneküléssel egyenlő. A megalkuvás vagy az Úr üzenetének féltékeny való feltárása, a sima és édeskés beszéd és a királyság érdekeinek otthagatása, de különösen Istennek Sátán egész szervezete ellen nyilvánított bosszújáról való hallgatás, szintén az Úr színe előtt való elmenekülés megkísérlése volt. A világháború a valóságban egy gazdasági háború volt, noha a vallásoskodók a csatakiáltást felharsogták és lármásan hirdették a jelszót: „A háború biztosítja a világnak a demokráciát!” Ha valaki bátran sikra mert szállani Isten és Krisztus kormányzata alatti királysága mellett, az ilyet a háború pártolói becstelenné, a föld szemétként és a bürtönrre és pusztulásra érettnek tekintették. Tény és valóság, hogy az akkori vallásoskodók öszszeskívésére egyes hírségek bírói üldözését idézte elő és a háború végéig bebörtönöztette őket; és attól kezdve ugyanazok az álszent vallásoskodók megvetéssel mutattak Jehova tanúira, akiket előbb bezárattak s azután börtöntüteleknek neveztek. A világháború folyamán sokan azok közül, akik magukat Istennek szentelték, úgy gondolkodtak, hogy megöröklik jóhírnevüket, ha a kereskedelmi és politikai elemekhez közelednek s velük szemben szeretettel és kedvesen viselkednek és jóindulatúknak látszanak. Tartsuk figyelembe, hogy a Jónás prófétai színjátéka a különböző elemeket, nem

pedig egyes külön személyeket szemléltetett, akik az Úr tanúinak számítanak.

Amidőn Jónás annak a hajónak a fedézetére szállt és Társis felé vitorlázott, kétségkívül azt gondolta, hogy minden kellemetlen kritika ellen védve van jó hírnevének megvédésére. De nem sokáig élvezte ott a nyugodalmat, mert Jehova egy hatalmas vihart szerzett, amely a hajót csapkolta. „Jehova pedig nagy szelet bocsátott a tengerre, és nagy vihar lett a tengeren, és a hajót már-már az összetörés fenyegette.” (Jónás 1: 4) Annak az orkánnak nem az volt a célja, hogy Jónást akarata ellenére engedelmességre kényszerítse, hanem hogy irgalmasan visszatérítse helytelen útjáról és különösen az volt a célja, hogy egy drámai képet alkosson, amely Jehova napján az Istennek szentolt népek jelölés és útmutatóul kell szolgálgjon. Nem a világháború volt az ellenjelképes „nagy szél” vagy orkán; mert a világháborút nem Isten idézte elő. A „nagy szél” az Istentől előidéztetett árnykéolt elő; mert a feljegyzés így hangzik: „Az Úr erős szelet zúdított a tengerre.” (Schlachter) Ez a „mennyei háború” árnyékolta elő, amelyet Isten folkent és trónraültetett Királya indított Sátán és szervezete, a mennyei gonosz démonok ellen. (110. Zsoltár 1, 2; Jelenések 11: 17, 18; 12: 1-10) Eanek a mennyei háborúnak a következménye Sátánnak a földre vetése lett, „hogy a békességet elvegye a földről”. Amidőn Sátán a földre vettetett, egyik szenvedést a másik után zúdította a föld népeire és ezt most is folytatja. A világ népei, akiket az ördög-vallás gyakorlásával elterítettek Istentől és Sátán gonosz pénzügyi és politikai uralmát támogatja, azóta is érzi a nagy nyomorúságot és szükségletet és rendkívül fel van kavartva, amiképpen a vihar felkavarta a tengert. 1918-ban az Úr Jézus megjelent templomában, felruházva minden hatalommal mennyen és földön; mindazáltal nem csupán azért szüntette meg a világháborút, hogy a nemzetek közötti harcnak véget vessen, hanem hogy Jehova tanúinak alkalmat adjon az ő nevének az egész földön való ismertetésére. A világháborúnak semmi köze nincs Isten bosszúállásához, amely Sátán szervezetének teljes megsemmisítésében fog a meghatározott időben megnyilvánulni.

A világháború folyamán nagy kavardás uralkodott a nép között, és sokan azok közül, akik magukat Isten akaratának a cselekvésére szentelték, azt gondolták, hogy a háború nem fog lecsendesedni, hanem megszakítás nélkül az Armageddonban való tetőfokhoz fog vezetni. Mindazáltal ezt megelőzőleg egy munkát kellett elvégezni, s ez a munka Jehova akarata szerint az ő nevével való bizonyágtevésből áll, s ezt el kell végezni, még mielőtt végső haragja Sátán szervezete ellen megnyilatkozna.

Amint látszik, a jáfói hajó matrozai nem voltak izráeliták, illetve nem állottak szövetségben Istennek, hanem a nemzsidó nemzetek közül kerültek ki és kereskedők szolgálatában állottak a hajó evezésére. Mivel nem voltak zsidók, nyilván nem sokan hallottak Jehováról; de amidőn látták, hogy a vihar mennyire korbácsolja a hajót, nagyon megijedtek: „Megfélemlének azért a hajósok és kiáltának, kiki az ő istenéhez, és a hajóban lévő holmit a tengerbe hányták, hogy könnyítsenek magukon. Jónás pedig leméne a hajó aljába, és lefeküdt és elaludt.” — Jónás 1: 5.

Ezek a tengerészek kétségkívül becsületes emberek voltak és legjobb tehetségük szerint a helyes cselekedetre törekedtek. Mindenesetre ezek egy oly osztályt szemléltettek, amely az igazságosság után vágyakozik. A nyugtalan idő alatt 1914 után a háborúban résztvevő különböző nemzetekben lévő jóakarató emberek szeretők a békességet és igazságosságot, s a háborút se nem

pártolták, se nem támogatták; nem állottak ellen Istennek készakarva és nagy bolső szorongatottságban voltak. Jól tudták, hogy a vallás-rendszerek nem élvezhetik Isten kegyelmét; hiszen ez a társaság igazságtalan volt. Noha a papság azt állította, hogy Krisztus Jézust, a nagy Békefejedelmet képviseli, mindazáltal jajgatott, hogy vér ontassék, s úgynevezett „templomépületeket” sorozóhelyiségnek használták fel. Így a világ jóakarató emberei szükségükben segítség után vágyakoztak, s mint a Jónás hajóját hajtó tengerészek, mindenik a maga istenéhez kiáltott; illetve minden vonalon békét és nyugalmat kerestek. Mivel azonban nem ismerték Jehova gondviselését, nem számítottak arra, hogy teljesíti kívánságukat. Mivel a hajó nagy veszélyben volt, a matrozok a rakomány nagyrészét a tengerbe dobták, hogy így a hajót megmentsék. A világháború legsötétebb napjaiban a békesség után vágyó egyszerű nép szintén kész volt minden áldozatra is, hogy véget vessen a nagy nyomorúságnak, és vagyonukat a tengerbe dobták, hogy abból béke származzon, illetve nagy áldozatok árán is törekedtek békét és nyugalmat teremteni.

„A feljegyzés azt mondja, hogy Jónás „a hajó legalsóbb részében volt”, s hogy ott magát biztonságban érezvén, kényelmesen letelepedett és elaludt, mert nagyon szeretett szundikálni. Ő ott egy cellában lévő fogolyhoz vagy rabhoz hasonlított. Aludt, mint a „tiz szűz”, akik a völgyégyre vártak, de azután elálmosodtak és elaludtak. (Máté 25:1-13) A világháború utolsó részében és egy ideig azután az Úrnak a földön tartozkodó népe aludt és télen maradt, a szolgálatban való kiváltságát tekintve. Sokan közülük így szóltak: „Csendben maradunk és várunk, amíg az Úr haza visz bennünket.”

Jónás úgylátszik az egyedüli utas volt a hajón. Amidőn a hajóskapitány meghallotta embereinek az imádságát és kiáltását, felkereste Jónást, hogy lássa mit cselekszik. „De hozzáméne a kormányos mester (Van Ess: hajóskapitány), és mondá néki: Mi lelt, te nagy alvó? Kelj fel, kiáltás a te Istenedhez; hátha gondol velünk az Isten és nem vesszünk el!” (Jónás 1:6) A hajóskapitány nyilván az összes tengerész hivatalos képviselője volt és ugyanazt az osztályt szimbolizálja ott, amelyet az Írás megemlít mint „akik hajókon tengerre szállnak és nagy nyomorúságot és szorongatást élnek át.” (107. Zsolta 23-27) A hajóskapitány vagy parancsnok teljesen tanácstalan volt, s mivel a maga bölcsességének a végére ért, Jónáshoz fordult. Midőn őt alva találta, megparancsolta neki, hogy keljen fel és tegyen valamit. A képnek ez a része azt mutatja, hogy Isten a „szolga”-osztályt a világháború alatt rájuk szakadó nyomorúság idején életben tartotta és abból kiszabadította, hogy elvigyék üzenetét a népek és különösen a jóakarató embereknek megmutassák a követendő helyes utat, amely emberek abban az időben a Sátán kereskedelmi szervezetének a szolgálatában és a politikai és vallásos tömeg hatalma alatt voltak, mivel nem tudták, hogy hova forduljanak. Ezek a jóakarató emberek segítségért kiáltottak, és ők fogságban voltak abban az értelemben, amint az Írásban le vannak írva (Ésaías 42:6,7), illetve ilyen foglyokat szimbolizáltak.

Jónás ezen a helyen, amidőn nyugodott és aludt, Isten felszentelt népét ábrázolta a földön, és a Jónásnak felkelésre adott parancs azt mutatja, hogy az Úr a rendelt időben megparancsolta felkent népének, hogy keljen fel és igyekezzen az Úr szolgálatába, hogy a jóakaratók megtalálják a Jehova szervezetéhez vezető helyes utat és ott oltalmat és biztonságot találjanak. Észérint a hajó tengerészei a kapitánnyal együtt a jóakarató és becsületos embereket árnyékkolták elő, akik a helyes uton kívánnak járni, amely utat az Úr meg is

nyit számukra; és a néki engedelmeskedők alkotják az Úr „más juhait”; a „nagy sokaság” osztályt, akik a rendelt időben az ő szolgálatába állanak, az ő Igéjét hirdetik és Jehovát dicsőítik. A prófétai kép a részének a beteljesedése megkövetelte, hogy az Úr felszentelt népe a kiváltságai felismerésére legyen ébresztve; és éppen így lett 1919-ben felébresztve, és az Úr kiküldötte, hogy lüssön munkához. Amiképpen Jónás később alkalmat nyert arra, hogy az üzenetet elvigye Ninivé lakósaikhoz, így lettek felkeltve Jehova tanúi is 1919-ben és alkalmat nyertek, hogy bizonyosságot tegyenek a nemzsidóknak, illetve a jóakarató embereknek, akik a nagy sokaságot fogják kitenni. Az üzenet hirdetésének ez a munkája meg kell történnie, mielőtt Isten haragja Armageddonban teljesen kifejezésre jutna, s ez a tény további bizonyítéka annak, hogy az Úr népe az ő szolgálatában helyes módon tevékenykedik, amennyiben a reábizott munkát most határozottsággal végzi.

„A hajóskapitány így szólt Jónáshoz: „Kelj fel, kiáltás a te Istenedhez; hátha gondol velünk az Isten, és nem vesszünk el!” Hasonlóképpen szólnak most a jóakarató emberek Jehova tanúhoz, mivel látják, hogy a mindenható Isten, akinek az ő felszentelt népe szolgál, az igazságosság Istene, az irgalmasság Atyja és hatalmas és egyedüli, aki megvigasztalhat. Ezek a jóakaratók, akik végül a „nagy sokaságot” fogják alkotni, nem állnak szövetségben Jehovával, nem tudják hogyan közleljenek Istenhez, és azért fordulnak felvilágosításért az ellenjelképes Jónás-osztályhoz, illetve Isten felszentelt és megbízott népéhez. Mivel a jonadáhok vagy jóakarató emberek foglyok, akiket a vallásoskodók bilin-csekben tartottak, imáikat nem Jehovához intézték, mivel nem ismerték a nagy kiváltságot, amelyet élvezhetnek. Ők az Úr hű szolgáló-osztályától várnak felvilágosítást, hogy hogyan találhatják meg a helyes utat és hogyan járhatnak azon. Jehova tanuinak a kiváltsága és kötelessége, hogy ezeknek a jóakarató embereknek minden tekintetben segítségükre legyenek és velük megismertessék az Úr útját; s hogy ezt megtehessék, el kell vigyék a királyság üzenetét az ilyen embereknek és nekik segíteniük kell, annak jelentőségét megérteni, és buzdítaniuk kell őket arra, hogy részt vegyenek Isten és az ő királyságának a szolgálatában. Hogy ez a kötelességük és kiváltságuk, határozottan kitűnik az Úr kijelentéséből: „Így szól Jehova: Jökedvem idejém megállgattalak [a Jónás-osztályt a harag napján], és a szabadulás napján segítettelek; megtartlak és nép szövetségévé teszték, hogy megépítsd a földet, és kioszd az elpusztult örökséget, így szólván a foglyoknak: Jöjjetek ki! és azoknak, akik a sötétben ülnek: Lépjetelek elő a világosságra! Az utakon legelnek, és minden haluokon legelőjük lesz.” (Ésaías 49:8,9) „En, Jehova, hivtalak el igazságban, és fogom kezdetet, és megőrizlek [a vihar idején] és népek szövetségévé teszték, pogányok [a hajóskapitány és a tengerészek, valamint a ninivéliek által szemléltetett nem izráeliták] világosságává: Hogy megnyisd a vakok szemét, hogy a foglyot a tömlőből kihozzad, és a fogházból a sötétben ülőket.” — Ésaías 42:6,7.

Ez egy további erős bizonyítéka annak, hogy Jehová Isten a hozzá jóakarattal viselkedő emberekro gondol és gondoskodik róla, hogy a parancsainak engedelmeskedők ne pusztuljanak el Armageddonban, hanem megkíméltessenek és az ő nagy haragjának az idején által vitessenek. A prófétai kép ezen a ponton azt mutatja, hogy mily nagy kiváltságot ajándékozott Isten a földön élő maradéka tagjainak, valamint a rájuk ruházott nagy felelősséget is, s hogy ezt a felelősséget nem kerülhetik el, ha magukat kényelembe helyezik. Ellen-

kezőleg, fel kell kelljenek és Isten parancsait kell cselekedjék, amint megparancsoltatott, és el kell vigyák a jóakaratiak mindenikének a Jehova nevérdől és Krisztus alatti királyságáról szóló üzenetét, hogy megtalálhassák a menekülés útját és a biztonság helyét. Ez a kép és más prófétai képek kinyilatkoztatják Jehova nagy szeretetét a most földön élő maradék iránt és a neki szentelt nagy figyelmét, s hogy mindezeket a dolgokat hű tanúi segítségére, vizsgálatására és erősítésére jegyeztette fel régen ígéjében. Mialatt Jónásnak ez a jövődölése tovább bontakozik ki Jehova népe szeméi előtt, e nép tagjainak további buzdítására szolgál, hogy magukat hatalommal és szorgalmasan az ő szolgálatának szentelhetik, hogy Isten Krisztus kormányzata alatt álló királyságának az érdekei kellőképpen szolgálva és előmozdítva legyenek, s hogy Isten népének a tagjai részt nyerjenek a Legfelségesebb nevének az igazolásában.

• Jónás félt attól, amit emberek mondhatnak felőle, s hogy nagy csúfolás és nevetség tárgya legyen s ezáltal az emberek közötti jó hírnevét elveszítse, s így nagyon kényes helyzetbe került. Hogyan menekülhetett meg a ronklástól? és hogyan lehetett a hajót a vizen tartani?

Tanulmánykérdések

1. Milyen módon és milyen célból adatott az isteni jövődölés? Megértették a próféták, hogy miért beszélték és írtak így? Mennyiben szolgál az ő cselekvési módjuk ismeretőjelként, amely a maradéknak példaként kell szolgálnon?
2. Hogyan szolgálják jelenben a jövődölések azt a célt, amelyre szánva lettek?
- 3, 4. A most felépülő királyság milyen célját lehet most felismerni? Hogyan tekintik most a szolgáló-sereg tagjai a királysággal kapcsolatos állásukat, kiváltságukat és kötelességüket?
5. Jehova hű népe számára milyen kegyelmes kiváltság kísérté nyilvánvalóan a jövődölések feltárulását? Hogyan fogták fel ezt a nagy kiváltságot?
- 6, 7. Utalj Jónás nevének a jelentőségére, és annak a körülménynek a jelentőségére, hogy Jónás az Amittai fia volt! Kik példázott Jónás ebben a prófétai képben, és hogyan tette azt? Milyen fontos dolgok tárnak fel Jónás jövődölésében?
- 8–10. Utalj a feljegyzésben egyes tényekre, amelyek kimutatják, hogy mikor történt Jehova beszéde Jónáshoz, s miért adatott neki a Jónás 1:2-ben feljegyzett parancs? Mikor és hogyan teljesedik a Jónás jövődölésében feljegyzett prófétai kép?

11. Mikor teljesedik a Jel. 11:19? Ki vagy mi ellen volt akkor Isten haragja vagy bosszúja eselőkés?
12. Mutasd ki, hogy a zsidóknak a Ninivé lakóival való eljárása prófétai volt!
13. Hasonlítsd össze azt a módszert, amellyel Jeremiás az Úr üzenetét Babilonnal közölte, azzal a megbízással, amelyet Jónás Ninivével kapcsolatban kapott!
14. Hasonlítsd össze az Úr felszentelt szolgálóinak az illési korszak alatti tevékenységét a Király visszajövetele óta fennálló követelményekkel!
15. Miért látszott Jónásnak a kapott megbízás nehéz feladatnak? Mutasd ki, hogy ez egy része volt a prófétai képnek! Mit előzött Isten Jónásnak Ninivébe való küldésével? Mit Árnékolt elő a ninivélieknek a Jónás által kapott figyelmeztetéssel kapcsolatos viselkedésük?
16. Mi lett előárnyékolva az izráeliták eljárásával arra való tekintettel, hogy Isten a ninivélieket abban a kiváltságban részesítette, hogy egy üzenetet kaptak tőle?
17. Idézz néhány érdekes tényt Nioivére vonatkozólag! Hasonlítsd össze Jónás régebbi munkáját a most kapott parancsall!
- 18, 19. Magyarázd meg a Jónás 1:2-ben említett gonosz-ságot, valamint: 'felhatott Jehova elébe!' Hasonlítsd össze ezt a 'kereszténység' politikai elemében előforduló tényekkel!
20. Indokold meg a Ninivében lévő állapotokat, amelyek szükségessé tették, hogy Jónás, Jehova prófétája által figyelmeztetve legyen, és mutasd ki, hogy az a dolgog prófétai volt!
- 21–23. Magyarázd meg, miért kelt fel Jónás és határozta el, hogy Társisba menekül abhelyett, hogy Ninivébe ment volna, és indokold meg a dolgot!
24. Alkalmazd azt a prófétai tényt, hogy Jónás Jáfóba ment, abhelyett, hogy azt cselekedte volna, amit Isten parancsolt!
25. Utalj ama prófétai tény beteljesedésére, hogy egyes kevé hűségeseknek Jeruzsálemben való tartozkodása nem oltalmazta meg az egész várost a fogságtól!
- 26–28. Hogyan és milyen szándékkal hajóztak be egyesek a Jónás által előárnyékolta és fizették ki utikáltságlüket Jáfótól Társisig, Ninivébe való menetel helyett, amint azt Isten parancsolta?
- 29, 30. Magyarázd meg a kép Jónás 1:4-ben feljegyzett részét!
- 31–33. Kik voltak az 5. versben említett tengerészek? Mi van előárnyékolva az ott feljegyzett állásukkal és elhárításukkal? Mi lett nyilván előárnyékolva a Jónásról itt kapott magyarázattal?
- 34, 35. Mi lett előárnyékolva a képnek a 6. versben feljegyzett részével?
- 36, 37. Milyen tanulságot tartalmaz a maradék számára itt a 6. vers az Ésaiás 49:8, 9 és 42:6, 7-tel kapcsolatban a jelenlegi kiváltságra és felelősségre vonatkozó lag?
38. Indokold meg tehát, miért volt Jónás oly kényes helyzetben?

(Angol W. 1938 január 15)

Jónás

II. rész.

„Mert te Uram jó vagy és kegyelmes (Menge szerint: kész a megbocsátására) és nagy irgalmasságú mindazokhoz, akik hazzád kiáltanak.“ — 86. Zsoltár 5.

Jehova Isten szeretet, és örökkévaló az ő kegyelme. Hű szolgálai azt felismerik és mennél tovább állanak szolgálatában, annál jobban értékelik ezt. Az ő irgalmasságában és jószágában sok prófétai képet alkotott, hogy népe most lássa, megértse és általa bátorításban részesüljön s a legnagyobb veszély idején tetterővel előretörjön. A „gonosz nap“ elérkezett s ennek előhaladásával szaporodik a gonoszság, gyűlölet és romlottság a földön az örök képviselői között, és ez a gonosz gyűlölet Jehova hírségesei ellen irányul. Az idő előhaladásával azonban Isten mindjobban fellebbenti a leplet, amely sok igazságot hosszú ideig eltakarta, és megismerteti népével, hogyan gondoskodott róluk, hogyan látta és je-

lentette be előre ezt az időt és hogyan gondoskodott előre a hűségesek védelméről és erősítéséről. Ha ezeket a prófétai képeket belátással szemléljük, akkor az okori férfiakat, akik e képek előállításánál közreműködtek — közöttük Jónást is — többé nem kritizáljuk, hanem felismerjük, hogy Isten a próféták és mások által szerepeiket jó célból játszatta le, hogy azokból a most földön időző szolgálószóly áldására jó származzék.

Igy tehát folytassuk Jónás jövődölésének a megvizsgálását: Őt a hajó alsó részében alva találták. Almból felébredve, hallotta a hajóskapitány parancsát, hogy 'keljen fel' és 'kiáltson az ő Istenéhez'. A tengerészek nagy nyomorúságban voltak és valami magya-

rázatát kívánják szorongattatásuknak. „Egymásnak pedig [a tengerészek] ezt mondták: Jertek, vessünk sorsot, hogy megtudhassuk: ki miatt van rajtunk ez a veszedelem? És sorsot vetének és a sors Jónásra esék”. (Jónás 1:7) A matrozok felismerték, hogy nincs hatalmuk a vihar lecsendesítésére. Nem bízták magukat saját ítéletükre, se nem támaszkodtak emberek véleményére a teendőköt illetőleg. Felismerték annak szükségességét, hogy a Mindenhatóhoz forduljanak, aki a vihart támasztotta, mivel valami nem tetszett neki, amit cselekedtek vagy a parancsa szerint cselekedni elmulasztottak; és felismerték, hogy valaki a hajóban van, aki bűnös. A sorshúzás azt mutatja, hogy a Mindenhatóhoz fordultak döntés végett: „A sorsvetés véget vet a versengésnek, és dönt a hatalmasok között.” (Példab. 18:18; zürichi ford.) „Az ember kebelében vetnek sorsot, de Jehovától van annak minden ítélete.” (Példab. 16:33) A tengerészek tudni kívánták, hogy ki a hibás a veszedelemért, és azért vetettek sorsot. Figyeljük meg tehát a további folyamatot e kép beteljesedésében.

* The Watchtower (az Órtorony) már 1880-ban utalt Kr. u. 1914-re, mint oly dátumra, amely a világ végét jellemzi s amidőn nagy nyomorúság szakad a nemzetekre. De Isten népe a földön akkor még nem látta, hogy az a nyomorúság Jehova csatája lesz Sátán szervezete ellen. Sok éven keresztül hitte — és az Órtorony által hirdette —, hogy a „nyomorúság ideje” a világ különböző elemeinek — mint a tőke és munka — rettenetes összecsapása lesz. Csak 1925-ben értettük meg Írás szerint a „nyomorúság idejét”. Az 1925. január elsejei kiadásában *The Watchtower* először jelentette ki határozottan, hogy a „nyomorúság ideje” a mindenható Isten nagy napjának a csatája lesz. — Krisztus Jézus vezetése alatt Sátán és hadereje ellen —, s hogy az az Úr teljes győzelmével fog végződni. Az 1925. május elsejei *Watchtower*-ben megjelent aztán a „Választottakért” című cikk. Ez megmutatta Isten szolgáló-osztályának a világra szakadó nagy nyomorúsághoz való viszonyát és azt is, hogy az miért és hogyan lesz megrövidítve vagy „megszakítva”. Később ez még jobban meg lett világítva, mégpedig a *Watchtower* 1927. december 15-i számában az „Isten haragjának oka” című cikkben. Mindezek a felvilágosítások nyilvánosan hirdelve lettek rádió és más előadásokkal, valamint könyvekben. Az Úr feltárta népe előtt a juhokról és kecskékről szóló példázatot és Jehova haragjának Armageddonkor való megnyilatkozásakor. Mindezek a felvilágosítások nem származtak emberektől, hanem a mindenható Istentől és a Krisztus templomában összegyűlt népének ajándékozta. Ez pedig a rejtkehelyen vagy az Úr templomában megírt dolgokat az Úr parancsai szerint a háztetőkről, illetve nyilvánosan kellett kihirdesse. (Máté 10:27) Így az Úr megmutatta népének a nyomorúság okát, hogyan következik be és mi lesz a kimenetele.

* Amiképpen a tengerészek sorsot vetettek s a sors Jónásra esett, úgy a nyomor ideje igazi okát is Jehova tárja fel, nem pedig valamely ember. Jehova irányította a sorsot, hogy hova essen; és ugyancsak Jehova tárja fel Krisztus Jézus által úgy a nyomorúság okát, mint annak kimenetelét. Annak a körülménynek, hogy a sorsot pogány férfiak vetették, semmi jelentősége nincsen, hiszen ezek csupán szerepüket játszották. E férfiak nem voltak különösen fontosak, hanem a prófétai kép volt fontos, amelyben szerepet játszottak. Azáltal, hogy a sors Jónásra esett, Jehova Isten a szorongattatásban lévő figyelmét arra a férfira telerle, aki hibáztatva lett a nyomorúságért. Az ellenjelképekben a szorongattatásban lévő jóakarató emberek figyelmét választott szolgálójára, Krisztus Jézusra és az ő parancsnoksága alatt működő

hű követőire irányítja a földön. 1922-ben a templomban összegyűjtött hűségesek megtudják, hogy az Úr a templomhoz jött és Jehova 'a szellemét minden testre kitöltötte', illetve a hozzá ragaszkodók és a szolgáló-osztályhoz tartozók mindenikére. Így érkeztek rájuk esni a sorsot és figyelmeztette üzenetére, amelyet szolgálójával a biztonságot és oltalmat kereső emberekhez eljuttatott. Ezek az igazi forráshoz vannak utasítva. Ez bizonyos mértékben hasonlít Jehova sorsvetésére az ő papja által, amely sors a „Jehova bakja”-osztályra esett. (Mózes III. 16:8,9) 1931-ben végleges biztonsággal ismertette, hogy melyik Jehova szolgáló-osztálya a földön, amennyiben Jehova a szolgáló-osztálynak az „új nevet” adta, illetve „Jehova tanúinak” nevezte. Ez a név csak azoknak van adva, akik oltadók hozzá és felvették a királyság szövetségébe. Röviddel azután Isten feltárta, hogy Jéhú Krisztus Jézus testének tagjaival, az egyházzal együtt árnyékolta elő, és akkor lett ismertette a Jonadáb-osztály és megmutatva az Úrhoz való viszonya. Azután kezdődött meg a munka a Jonadáb-osztálynak a „kocsiba” való felvételére, illetve a jóakarató embereknek az Isten szervezetébe való begyűjtésére és a királyság üzenetének a maradékkal karöltve történő hirdetésére. Krisztus Jézus és hű testtársai azok, akik ma a népet felvilágosítják, hogy kik alkotják az ellenjelképes Jonadáb-osztályt. A prófétai képnek a részén Jónás világosan Krisztus Jézust, Jehova választottját és a vele összekötöttesben lévő szolgálókat ábrázolta, akik Jehova zászlaját a jóakarató emberek segítségére, oktatására és vigasztalására magasra emelik.

* A becsületes, őszinte igazságkeresők nyilatkoznak meg itt a tengerészek cselekedetében és előre jelzi, hogy a jóakarató emberek vagy Jonadábok az igazságnak megfelelő felvilágosítást keresnek megmentésükre vonatkozólag: „Mondák azért néki: Kérünk, beszélj el nekünk: mi miatt van rajtunk e veszedelem? Mi a te foglalkozásod és honnan jössz? Melyik a te hazád és miféle népből való vagy te?” — Jónás 1:8.

* A vallásoskodók, akik magukat Isten képviselőinek állítják, a valóságban azonban az örökököt képviselik, rendkívül megzavarták a jóakarató emberek értelmét, s az idő eljön, amidőn ezek az igazságnak megfelelő felvilágosítást kívánnak. Jehova tanúi ebben az időben látszólag nagy szorongattatásban vannak s a vallásoskodók által rágalmozva; de a jóakarató emberek felismerik őszinteségüket és náruk keresik az igazságot. 1922-ben kezdődött meg a szimbolikus „hét utolsó csapás” kitöltése, mégpedig a Cedar Point-i kongresszuson elfogadott és kiküldött rezolúció, illetve „Kihívás” nyilvánosságra hozatalával. Ez volt az első s azután évről évre más szimbolikus csapás lett kitöltve. (Jel. 15:6-8; 16:1-21) Lásd *Világosság* 2. kötet 7-65 oldalait németben és angolban.) Akkor használta fel az Úr az ő hű tanuit a jóakarató emberek felvilágosítására, ami után vágyodtak s ami bennük még több felvilágosítás utáni vágyat ébresztett. Azok a jóakaratók kezdték megvizsgálni és szemügyre venni a Jehova tanui által hirdetett üzenetet, és azóta is folytatják annak tanulmányozását. Ennek következtében sok kérdést intéztek a maradékhoz és feleletet kaptak rá — körülbelül a következőképpen:

Kérdés: „Honnan jössz?”

Felelet: Isten templomából, ahol az ő Királya összegyűjtötte népét és megbizta, hogy közölje az emberekkel az igazságot. — Esaiás 6:1-9.

Kérdés: „Melyik a te hazád?”

Felelet: A mi polgárságunk mennyei. Jehova szellemi szervezetének a tagjai vagyunk, és neki és Királyának vagyunk alárendelve. — Filippi 3:20; Zsidók 11:16.

Kérdés: „Miféle népből vagy te?”

Felelet: Mi Júdabeliek vagyunk, illetve olyanok, akik Jehova Istent dicsőítik s vele szövetségben vannak. Krisztus Jézus, nagy Megváltónk és Vezérünk követői, tehát keresztények vagyunk. Isten népe vagyunk, amelyet a világból kiválasztott s „neve számára való néppül”. — Péter I. 2 : 9, 10; Cael. 13 : 14.

Ezek a kérdések hasonlítanak azokhoz, amelyeket a jóakarató embereket előárnyékoló tengerészek intéztek Jónáshoz. Megfigyelés és tapasztalat által azok a jóakarató emberek teljesen meggyőződtek, hogy a vallásvezérek nem bírják Isten tetzését, s azért nem ezekhez fordultak felvilágosításért, hanem ezt az őszintéktől akarták megnyerni, akik világosan kinyilvánították, hogy Istent szolgálták s ezért szenvedtek is. Miután aztán a Jonadábok — amennyire tudták — megismerték az igazságot, kezdték eltávolítani maguktól a vallásoskodókat és a vallást és azokhoz csatlakoztak, akik Jehovát szellemben és igazságban imádják. Amidőn felismerték, hogy Jehova tanui becsületesen törekszenek képviselni Istent, csatlakozni kívántak a néphez s ezt meg is tették és továbbra is teszik.

Jónás azután a hozzáforduló kérdezősködőket tovább felvilágosította: „Es monda nekik: Héber vagyok én, és Jehovát, az eget Istenét félem, aki a tengert és a szárazt teremtette.” (Jónás 1 : 9) A királyság üzenetének világraszóló hirdetése által a jóakarató embereknek az Úr hű szolgálja által hasonló felvilágosítás lett nyújtva, úgy mint azt az Úr megparancsolta. Az igazságnak ez az üzenete a rádió által, hangszórás készülékek segítségével és oly módon van hirdetve, hogy Jehova tanui az embereket lakásaikban felkeresik, hozzájuk beszélnek és az üzenetet tartalmazó könyveket kínálnak fel nekik. Így teljesítették Isten parancsát, amely abban áll, hogy a világon a valóban és őszintén ismeret után vágyókat megjelöljék. — Máté 24 : 14; Ezékiel 9 : 4.

Jónás kijelentette a tengerészeknek, hogy ő idegen mindazáltal nem tartozik a kereskedést űző szervezethez, illetve Sátán szervezetéhez. Azt mondotta nekik, hogy ő Héber. A héber Ábrahám elődje volt Jónásnak. (Mózes I. 14 : 13) Jónás a „héberök földéről” jött. (Mózes I. 40 : 15) Ábrahám „hébernek” nevezetett, mivel Ebernek vagy Hébernek, Sám fiának a leszármazottja volt. (Mózes I. 10 : 21—24; Luk. 3 : 35, 36) Azt is megmondotta Jónás a tengerészeknek, hogy ő Jehova Istent féli, s így ő Jehova tanuja volt. Azok a matrozok nem állottak szövetségben Istennel s ezért egy oly népet szemléltettek, amely nincs szövetséges viszonyban Istennel. Figyeljük meg, hogyan tétet Isten az ő népe által bizonyosságot hasonlóképpen a világ nem Istennek szentelt népeinek, ha ezek a Jehova tanui szájából felvilágosítást ohahtanak nyerni. A fentemlített, 1922-ben megjelent rezolúció „A kihívás” következő szavakat tartalmaz: „Igy ezennel tinnepélyes felhívást intézünk a mindent-

felo nyelvű nemzetekhez, népekhez és fajokhoz, ismerjék fel és nyiltan vallják be, hogy Jehova az egyedüli igaz Isten, és szeretett Fia. Krisztus Jézus a királyok Királya és urak Ura.” (Világosság I. kötet 110. oldal) E rezolúció által a maradék Jehova Isten tanujának és szolgáljainak bizonyult.

A profétai képnek ezen a részén Jónás oly szerepet játszik, amely által az Úr „hű szolgálja”-osztálya a földön lett előárnyékolva. Amidőn a rezolúció megszerkesztve, elfogadva és nyilvánosságra hozva lett, senki se tudta a földön, hogy ez a Jónás jövedőlése egy részének a beteljesedéseként történt. Senki se tudta ténylegesen, hogy akkor miut „Jehova tanui” küldték ki ezt az üzenetet, mert ez a név csak később lett ismeretes előttük. Krisztus Jézus által vezetett Jehova kegyességében és jóságában az egészet. Ilyen esetek nagy bátorítására szolgálnak a szolgáljaosztálynak, mert biztosítják őket, hogy felhasználja őket bizonyos dolgok cselekvésére, anélkül hogy tudnák miért cselekedtek azt. Tizenöt évvel a rezolúciónak a Cedar Point-i kongresszuson való elfogadása után hozza most nyilvánosságra *Az Ortorony* a Jónás jövedőlésének a magyarázatát, s ez már régebben megjelenik, ha megértettük volna és Isten azt akarta volna, hogy nyilvánosságra legyen hozva. Bizonyára örömmel tölti el az Istent szeretőköt annak felismerése, hogy Jehova a neki szentelt népet vezető, nagy kegyelmével és jóságával népéhez fordul, s ez mindenkire vonatkozik, akik őszintén és komolyan igyekeznek neki szolgálni, amint parancsolja.

(Folytatása következik)

Tanulmánykérdések

1. Miért készítette Jehova a multban jövedőléseket és miért jegyeztette fel azokat ígéjében és tárja fel most azok értelmét szolgál előtt?
2. Mi a helyzet e ponton az itt megvizsgálandó profétai képben? Mi történt tehát és miért?
3. Ismerted a tényeket, amelyek kimutatják, hogy az Úr hogyan tárja fel a „nyomorúság idejének” az okát, hogyan következik be és mi lesz a kimenetele?
4. Alkalmazd a képnek azt a részét, amelyben a tengerészek sorsot vetettek és a sors Jónásra esett!
- 5, 6. Mutasd ki a beteljesedéssel kapcsolatban, hogy a tengerészek miért nem imerték fel a rájuk szakadó szerencsétlenség okát? Hasonlítsd össze a Jónáshoz intézett kérdéseiket azokkal, amelyeket most a jóakarató emberek a maradékhoz intéznek!
7. Milyen profétai jelentőséget lehet látni abban, hogy a tengerészek Jónástól az igazságnak megfelelő felvilágosítást kértek a megmentésükre vonatkozólag?
- 8, 9. A 9. vers beteljesedéseképpen hogyan lett megadva a jóakarató embereknek a kívánt felvilágosítás? Magyarázd meg Jónás feleletét, úgy az akkori időre mint mostani beteljesedésére vonatkozólag!
10. Miért adatott rész a próféciában a maradékosztály tagjainak, s miért lett velük később ismertetve a ténylélés, hogy ők ezt a nagy kiváltságot élvezték?